

Nová pastorační rada farnosti

Dne 30. října byla zvolena pastorační rada ve složení: Tomáš Klouda, Vojtěch Krásenský, Jan Bednář, Veronika Mičulková, Radka Svobodová a Marie Sendlerová. V tomto článku vám přiblížíme průběh historicky prvních voleb a představíme jednotlivé členy:

Průběh voleb

Prvním významným krokem, na kterém se farníci podíleli, bylo navrzení vhodných kandidátů. Celkově se sešlo 81 návrhů. Po kontaktování a zvolení pouze jednoho zástupce z rodiny, souhlasilo s kandidaturou celkem 27 farníků. Při vlastní volbě bylo vyplněno 300 volebních lístků, na kterých se sešlo 878 platných hlasů pro kandidáty. Na prvním místě se umístil Tomáš Klouda (90 hlasů), za ním Vojtěch Krásenský (67 hlasů) a pak Jan Bednář ml. (59 hlasů). Tito kandidáti postupovali do pastorační rady farnosti na základě volebních výsledků. Můžeme říct, že se úspěšně umístili sami muži mladšího věku.

Výběrem o Josefa byla pastorační rada farnosti doplněna o 3 ženy: Marii Sendlerovou (skončila 4. s 57 hlasy), Radku Svobodovou (8. místo se 40 hlasy) a Veroniku

Mičulkovou (13. místo s 32 hlasy). Podařilo se tak vytvořit radu s vyváženým zastoupením mužů i žen, kde jsou zastoupeni tišnovští i klášterští, s pestrým věkovým složením. Volební komise (tvořená členy ekonomické rady farnosti) hodnotí průběh volby jako intenzivní, dobře organizovaný.

Představení členů

Jan Bednář ml. Mohli byste se ve stručnosti představit?

Je mi 21 let a jmenuji se Jan Bednář, osobně si sám nedokážu představit ve svém věku v jednom povob-

pokračování na straně 4...

Milí farníci, srdečně vás zdravím v předvánočním čase. Napadá mě otázka: Jak jsme zvyklí se navzájem zdravít?

První kapitola Lukášova evangelia nám v adventní době připomíná význam pozdravu. Když archanděl Gabriel přišel k Marii, aby jí zvěstoval, že se stane Matkou Mesiáše, oslovil ji: „Buď zdráva, milostiplná! Pán s Tebou!“ V řečtině slyšíme na začátku sloveso Chaire!, tedy Raduj se! Anděl zvěstuje Marii radost, protože ji Bůh zahrnul svou láskou a vyvolil ji, aby se stala maminkou Spasitele.

Kéž bychom do každého setkání s druhým člověkem vstupovali podobně jako archanděl Gabriel k Marii! S tímto postojem: Ať Tě Bůh pozdraví! Raduj se, protože Bůh je s Tebou! A já Ti ze srdce přeju, abys mohl(a) zažít jeho obdarování a požehnání! To je samozřejmě něco jiného než pozdravit druhého člověka s tím, že už se těším, abychom se rychle rozloučili.

Vánoční pozdrav Boha není pouhou slovní formulí. Ale jeho Slovo se stalo Tělem. Jeho vtělené Slovo nám přináší plnost života a radosti. Kéž s radostí přijmeme tento Boží pozdrav a kéž se Jeho pozdrav spásy odráží v našich setkáních s druhými lidmi! Váš o. Jiří

Členové Pastorační rady farnosti

Tříkrálová sbírka

je příležitost začít rok dobrým skutkem

„Člověk nežije tolik z lásky, kterou přijímá, jako mnohem více z té, kterou daruje.“
Matka Tereza

Vánoční čas je čas radosti a štědrosti. Je to doba, kdy se zastavíme a máme čas se setkávat. Vánoce jsou svátky lásky a darování. Tak jako o Vánocích přišla radost, spása a naděje, kterou nám Bůh dal, tak i my se můžeme ptát, co bychom mohli udělat pro druhé, pro našeho otce, matku, bližního, pro toho, kdo je vedle nás, ale i pro toho člověka, kterého ani nemusíme znát. Můžeme se snažit, aby každý člověk měl, co potřebuje.

I při Tříkrálové sbírce, která probíhá v naší zemi vždy v první polovině ledna a navazuje na starodávnou tradici, se můžeme zastavit, setkat se a být k sobě štědrí. Je to příležitost pomáhat a zprostředkovávat tak mezigenerační setkávání. Je tak možné během krátké chvíle zažít pocit radosti a sounáležitosti.

Novodobá tradice Tříkrálové sbírky vznikla v roce 2000. Tehdy poprvé

vyrazili v olomoucké diecézi do ulic tříkráloví koledníci. Šířili poselství lásky, radosti a Božího požehnání a také žádali o příspěvek pro potřebné. Dodnes je výtěžek sbírky určen na pomoc nemocným, handicapovaným, seniorům, matkám v tísní a dalším lidem v nouzi. Desetina výnosu sbírky je každoročně určena na rozvojovou a humanitární pomoc v zahraničí.

Výnos sbírky je rozdělen podle pevně daného klíče takto: 65 % vybraných prostředků se vrací zpět na Oblastní charitu Tišnov, 15 % je určeno na velké diecézní projekty, 10 % putuje do krizového fondu, odkud jsou prostředky uvolněny při mimořádných událostech a na pomoc v zahraničí, 5 % využije na své projekty Charita Česká republika, 5 % tvoří zákonné režie sbírky.

V roce 2022 byla výtěžkem Tříkrálové sbírky v Oblastní Charitě Tišnov podpořena Charitní záchraná síť a Fond individuální pomoci, který zajišťuje pomoc jednotlivcům i rodinám ohrožených chudobou a také pomoc lidem v nouzi a při mimořádných

Foto: Oblastní charita Tišnov

ných a živelných událostech. Situace posledních let přivedla některé rodiny do velkých obtíží a pomoc bývá nezbytná.

Prostředky byly využity i pro Klub Čas, který se věnuje dětem a dospívajícím v nepříznivých situacích. Část výtěžku byla použita také na Domáci hospic Porta Vitae poskytující komplexní péči nevyléčitelně nemocným lidem a jejich pečujícím rodinám, aby umírající mohli prožít závěr svého života doma v kruhu svých blízkých. Jako potřebný se ukázal nákup kompenzačních pomůcek pro tuto službu. Díky pomoci z Tříkrálové sbírky je možné také připravovat rozšíření prostor pro sociální služby a dobrovolnictví. Sběrka pomáhá i chudým lidem v Moldávii, kteří ve své zemi čelí nuzným podmínkám a mnohokrát žijí pod hranicí důstojného života.

I když nás možná čekají složité časy, je Charita i nadále připravena pomáhat potřebným. Díky Tříkrálové sbírce můžeme všichni začít nový rok dobrým skutkem.

Přijďte mezi naše koledníky v Tišnově a okolí a zapojte se do této akce. Každý rok nám chybí vedoucí skupinek i mladí koledníci, aby doplnili potřebné množství skupinek a jejich členů. Možná budete překvapeni, jaký dobrý pocit z toho budete mít. Pomůžete tím nejen organizátorům, ale potěšíte spoustu osamocенých nebo nemocných lidí, kteří vás budou nedočkavě vyhlížet a vítat. Navíc uděláte mnoho dobrých skutků, a to už opravdu stojí za to. Potřebné informace budou včas zveřejněny ve farním letáčku Perspektiva.

*** Pavla Caudrová

Foto: Oblastní charita Tišnov

Sladké koláče byly odměnou za příspěvek na hospicovou péči

Krásné počasí, více než tři tisíce koláčů, desítky dobrovolníků a nespočet štědrých dárců – to byl letošní ročník sbírky Koláč pro hospic, který na podporu Domácího hospice Porta Vitae přinesl 196 789 Kč.

Oproti loňskému roku, kdy sbírka připadala vždy na první říjnovou středu, jsme letos přidávali den navíc. Sladké koláče jako odměnu za příspěvek na hospicovou péči se rozdávaly v úterý 4. října ve firmách a ve středu potom přišly na řadu stánky pro veřejnost a zbývající organizace.

Těší nás, že zájem zapojit se do sbírky u veřejnosti i organizací stále roste. V letošním roce tak naše charitní chodby provonělo už více než 3 200 koláčů, které se díky zapojení organizací, pracovních kolektivů i jednotlivých dárců během dvou sbírkových dnů rozdaly. Charitní domácí hospic má za sebou čtyři roky působení v našem regionu, problematika paliativní péče se tak stále více dostává do povědomí místních lidí. Každoročně provází společně s pečujícími rodinami závě-

rem života více než 100 nevléčitelně nemocných a umírajících. Přibývá tedy těch, kteří se se službami hospice setkali přímo ve svých rodinách, a tak na stánky často přichází nejen podpořit hospicovou péči, ale i sdílet svůj příběh. Slova díky a vyjádřené podpory nás potom dvojnásob těší.

Mnohé koláče by si ale cestu k vám nenašly bez našich dobrovolníků, kteří nám pomáhají ve firmách i přímo na stáncích v Tišnově, Kuřimi i Veverské Bítýšce. V ulicích Tišnova a Kuřimi jste mohli narazit na naše dobrovolníky s košíky plnými koláčů díky dlouholeté spolupráci se Střední a základní školou Tišnov a se Střední odbornou školou a učilištěm v Kuřimi, jejichž žáci do sbírky dobrovolnický zapojují. Nově se letos do pomoci s přípravou sbírky zapojily dobrovolnice z Tišnova a seniorky z Centra sociálních služeb v Tišnově. Charitní ředitelská kancelář se na jedno odpoledne proměnila v improvizované cukrářské pracoviště, kde se balilo, štítkovalo ale i povídalo a zpívalo.

Foto: Oblastní charita Tišnov

Hospicový tým a péče o nevléčitelně nemocné má velkou podporu i uvnitř naší organizace. Do pomoci s realizací sbírky se každoročně zapojují mnozí kolegové napříč všemi charitními službami a bez jejich pomoci by se sbírka neobešla.

Za veškerou podporu, které se charitnímu domácímu hospici (ať už při sbírce Koláč pro hospic nebo při jiné příležitosti) dostává, ze srdce děkujeme!

*** Marta Rémanová

Setkání prvokomunikantů na Petrově

Foto: Vlasta Řídká

...pokračování ze strany 1

dělený úvazek pod několik činností, které spolu souvisí. Na střední škole v Brně učím operační systémy, mám na starosti IT na základní škole ZaHRAda v Tišnově a dělám account managera pro českou společnost zabývající se kybernetickou bezpečností. Tu také pomoci online kurzů studuji na vysoké škole.

Kde se s Vámi farníci mohou setkat?

V rámci farnosti se podílím na tvorbě akcí pro mládež – farní tábory, víkendovky. Minulý rok jsem připravoval Alfa kurz a farní silvestr pro mládež. Také hraji v páteční schole na kytaru, popřípadě bass kytaru, ministruji a podílím se na chodu sociálních sítí farnosti.

Co říkáte na své zvolení/jmenování?

Doufal jsem, že bude jeden ze tří mladých, kteří byli na kandidátní listině zvoleni. Myslím, že je důležité, aby někdo ve farnosti zastupoval názory mladých. Jsem potěšený, že toto místo mohu převzít zrovna já, zvláště v době, kdy jsem cítil potřebu více sloužit Bohu. Chci poděkovat všem, kteří ve mě vložili svoji důvěru.

Tomáš Klouda

Mohli byste se ve stručnosti představit?

Jmenuji se Tomáš Klouda, je mi 38 let a pracuji jako ředitel ve společnosti VitaHarmony. Žiji v Tišnově s mojí nejmilovanější manželkou Dorotkou a našimi nejmilovanějšími dětmi Tomáškem, Vojtíškem a Verunkou.

Kde se s Vámi farníci mohou setkat?

Jsem fanda každé mše svaté, kde mě i většinou zastihnete. Naplňuje mě služba akolyty (služba u oltáře, přinášení svatého přijímání nemocným/potřebným). Už 15 let se věnuji farním stránkám. Poslední dobou jsem připravoval děti k I.svatému přijímání a občas dělám i práci kostelníka. Práce v církvi je pro mě důležitá a moc si vážím toho, že mě rodina v tomto poslání naprosto podporuje.

Co říkáte na své zvolení/jmenování?

Sníl jsem už dlouho o založení pastorační rady – už jenom to, že to vyšlo, je pro mě výhra. Mé zvolení bylo pro mě velké překvapení, které mě dojalo a jsem za něj vděčný. Farnost beru jako rodinu a o to více se budu snažit být užitečný.

Vojtěch Krásenský

Mohli byste se ve stručnosti představit?

Jmenuji se Vojtěch Krásenský, je mi 41 let, žiji v Předklášteří a pracuji v Tišnově jako prodejce autolaků. S mojí manželkou Pavlínou máme dvě dcery, dvacetiletou Pavlínku a čtyřletou Barunku.

Kde se s Vámi farníci mohou setkat?

Ve farnosti působím již 35 let jako ministrant. Ještě otcem děkanem Josefem Šindarem jsem byl osloven pro akolytskou službu, kterou vykonávám dodnes. O nedělních přicházím ke starým a nemocným se svatým přijímáním. Jinak se snažím být ve farnosti (zvláště v Předklášteří) nápomocen v čemkoliv.

Co říkáte na své zvolení/jmenování?

Už nominace do kandidátky mě překvapila, a když mě otec Josef po volbách zavolaal, že jsem zvolen, nevěděl jsem, co na to říct, vše proběhlo hrozně rychle. Zvolení mě těší, hodně si toho vážím, moc vám všem děkuji za důvěru a budu se snažit vás nezklamat. Beru to jako volání od Pána a příležitost být mu blíže. Stejně jako Panna Maria, tak i já chci říci, jsem služebník Páně.

Veronika Mičulková

Mohli byste se ve stručnosti představit?

Jmenuji se Veronika Mičulková (za svobodna Šikolová), je mi 38 let a pracuji jako lékařka. Mám nádhernou čtyřletou dceru Žofinku a velmi spokojený vztah s manželem Petrem.

Kde se s Vámi farníci mohou setkat?

Jsem šéfredaktorkou farního zpravodaje Cesta světla, farníci mě mohou znát jako příležitostnou moderátorku (synoda, modlitební triduum, setkávání nad Bibli). V poslední době také připravuji plakáty na farní akce a psala jsem některé texty na nový web farnosti. Jsem také organizátorkou setkání knihomolů.

Co říkáte na své zvolení/jmenování?

Při volbách jsem si příliš velké šance nedávala, když jsem viděla, kdo všechno kandiduje. Když mi otec Josef zavolaal s tím, jestli bych souhlasila se jmenováním, moc mě to potěšilo a velmi si vážím toho, že ve mně vložil svou důvěru.

Marie Sendlerová

Mohli byste se ve stručnosti představit?

Jmenuji se Marie Sendlerová, je mi 68 let, jsem vdova a mám báječnou dceru Evičku. Syn Vlastimil má čtyři šikovné syny. Všechny je mám moc ráda a stále se za ně modlím. Mám vysokoškolské vzdělání v ekonomii, v pedagogice a teologii.

Pracuji v Diecézní charitě Brno od roku 1997, kde jsem pracovala na pozici zástupkyně ředitele pro ekonomiku. Nyní jsem na pozici ekonom – metodik, pomáhám se zapracováním nových kolegů a provádím kontroly.

Kde se s Vámi farníci mohou setkat?

V rámci farnosti učím náboženství. Snažím se být na mši svaté i ve všední den. Pravidelně se zúčastňuji společen-

ství Modliteb matek a jsem zapojena do Společenství služebníků Ježíšova Velekněžského Srdce, kde se modlíme za kněze. Jsem organizátorkou Živého růžence v Tišnově a okolí, kde se modlí denně 80 lidí zvolený desátek. Také připravuji a vedu s kolegyní modlitební triduum ve stanovený den. Připravuji texty k adoracím za rodiny a občasy je i moderuji. Jsem lektorkou četby Písma svatého. Připravuji termináře pro rozpis služeb úklidu kostela na celý daný rok. Společně s kolegyněmi počítáme a odvádíme na účet výtěžek nedělních sbírek aj. Mám ráda vycházky do přírody, pěší poutě a kulturní akce.

Co říkáte na své zvolení/jmenování?

Moc děkuji za důvěru všem, kteří mi dali hlas. Byla jsem mile překvapena, kolik hlasů jsem obdržela a budu se snažit je nezklamat. Chtěla bych se zaměřit na podporu aktivit pro seniory v oblasti aktivizace, výletů do přírody, církevní poutě a kulturní akce aj.

Radka Svobodová

Mohli byste se ve stručnosti představit?

Narodila jsem se v roce 1977 v Hlinsku v Čechách, pokřtěna jsem byla v roce 2006 u evangelíků, dva roky poté

jsem se přestěhovala do Tišnova a v roce 2018 jsem vstoupila do Katolické církve. Za to vše jsem velmi vděčná. Pracuji na Masarykově univerzitě – vyučuji a věnuji se výzkumu v oboru bioinformatika. Jsem vdaná a s manželem Miroslavem máme desetiletou dceru Radku.

Kde se s Vámi farníci mohou setkat?

V naší farnosti připravuji děti na první svaté přijímání a přináším eucharistii nemocným. Také jsem zapojena do SJVS (modlitby za kněze), Schönstattského hnutí a Modliteb matek. Srdcovým tématem je pro mě ekumena, proto koordinuji Setkání nad Biblií, která jsou otevřena i křesťanům z jiných církví.

Co říkáte na své zvolení/jmenování?

Mám z něho velkou radost. A děkuji moc za důvěru

*** Veronika Mičulková

Národní syntéza Synody o synodalitě

Zákulisi

Nejen synové, ale i dcery se sešli 6. 7. 2022 na Velehradě, aby jako účastníci Národního synodálního setkání projednali a upravili do finální podoby text národní syntézy Synody, který pro ně připravil Národní synodální tým na základě podkladů od diecézních synodálních týmů. Byli to zástupci jednotlivých diecézí, členové biskupské konference, zástupci ekumeny i přizvaní účastníci, kteří se na Velehradě shodli na tom, že synodální proces bude v místní církvi pokračovat. K pokračování synodálního procesu vybízí i samotný text národní syntézy, protože se zaměřuje na to, po čem lidé zapojení do Synody touží a co chtějí v životě církve rozvíjet, prohlubovat či změnit. Vřele doporučuji si celý text národní syntézy přečíst a reflektovat. 13 stran není tolik. Viz <https://www.cirkev.cz/cs/aktuality/220722text-narodni-syntezy-synody-o-synodalite>.

Klíčové body

Národní syntéza Synody rozvádí a konkretizuje tři základní principy synodality: společenství, spoluúčast a poslání. V závěru je uvedeno několik tezí. Rád bych podtrhl tyto:

1. Chceme utvářet církev jako rodinu, domov a prostor vzájemné důvěry, společenství zaměřené primárně na rozvíjení vztahů k Bohu i k sobě navzájem, vyznačující se pozorností jedněch vůči druhým, a zvláště pak péčí o ty, kdo jsou nejslabší a na okraji.

2. Chceme rozvíjet kulturu vzájemného naslouchání, která předpokládá a umožňuje svobodu vyjádřit své mínění a otevřenost nechat se poučit od bratra či sestry ve víře. Z tohoto důvodu vnímáme jako zásadní opustit v církvi mentalitu a praxi manipulace, nadřazenosti, strachu, nedůvěry, zneužívání moci a nátlaků různých skupin.

3. Chceme žít otevřené společenství, které vychází i k těm, kteří nejsou jeho součástí a nestaví se plánovitě do opozice vůči světu, ale nahlíží svět jako Boží dílo a prostor, ve kterém se projevuje Boží láska. Chceme být církví, která světu a každému člověku přináší svědectví o plnosti života v Kristu a vnáší do něj radost a naději. Zároveň toužíme usilovat o rozpoznání znamení doby, kterými k nám Bůh promlouvá v událostech, potřebách a přáních přítomných v životech nás i našich současníků.

4. Chceme podporovat principy komunikace, transparency, subsidiarity a rozlišování v procesu rozhodování. Na úrovni diecézí a farností se tyto elementy mohou uplatnit např. v činnosti pastoračních a ekonomických rad.

*** o. Jiří

Poutní mše ke sv. Anežce

Foto: Člověk a víra; Ladislav Bušek

Svatováclavské hody v Tišnově

Ve dnech 16.-18. 9. 2022 proběhly v Tišnově již tradiční Svatováclavské hody plné tance, zpěvu a veselí. Neopakovatelnou atmosféru vytvářeli nejen krojovaní a kostýmovaní účastníci, ale i všichni hosté, kteří se nezalekli deštivého počasí a přišli s úsměvem na tváři podpořit...

Jak to všechno probíhalo?

Páteční ráno odstartovaly hodové radovánky již v dopoledních hodinách, kdy se před tišnovskou radnicí napřímila zdobená mája, která je každoročně symbolem slavností. V průběhu dne probíhaly poslední přípravy, aby k večeru mohlo začít to pravé veselí. Krátce před setměním se pod májou shromáždila tišnovská chasa, kde si všichni příchozí mohli poslechnout lidové písně, které se nesly městem dlouho do noci.

Druhý den ráno jsme se mohli těšit nejen z doprovodného programu na náměstí, ale i průvodem krojovaných, do jejichž řad se v letošním roce přidali i ti nejmenší, kteří předvedli nacvičený taneček. Společně s požehnáním od otce Josefa Rybeckého a zahájením hodů představiteli města tedy mohlo vše začít. Proběhlo tradiční opletení máji, soud kohouta a poté už nezbývalo nic jiného, než aby se stárky a stárce vydali po městě s vínem a napečenými dobrotami zvát na večerní zábavu. Ta se ode-

Foto: Josef Permedla

hrála v prostorách sokolovny za doprovodu kapelního souboru Sokolka ze Šakvic. Krojovaná chasa předvedla Moravskou a Českou besedu, zpívaly se lidové písně a nechybělo ani zavádění hostů pod máju.

Oslavy svátku svatého Václava jsme v neděli uzavřeli slavnostní hodovou mší svatou v kostele svatého Václava.

*** Klára Dvořáčková

Dění v církvi

Aktuality z Brněnské diecéze

- Marie Restituta Kafková bude mít sochu v Brně-Husovicích.
- Biskup Pavel požehnal obnovený Mendelův skleník.
- Řád klarisek slaví čtvrtstoletí v Brně-Soběšicích.
- Ve Veverské Bítýšce oslavili 240. výročí kostela sv. Jakuba.
- Uplynulo 245. výročí od založení Biskupství brněnského.

Aktuality z ČR

- Zemřel maltský exorcista P. Elis Valla.
- Vyšel první romský překlad Nového zákona.
- 23. listopadu proběhla Červená středa, kdy jsme si připomenuli křesťany pronásledované za víru.
- Počty církevních pohřbů rostou.

Aktuality ze světa

- Zemřel Jozef Tomko, slovenský kardinál působící v Římě.

*** Veronika Mičulková

Sdílená knihovna

V pátek 18. 11. 2022 proběhlo na faře první setkání knihomolů, kde si farníci mohli vyměnit mezi sebou křesťansky orientovanou literaturu. Při této příležitosti vznikl nápad na založení sdílené knihovny. Pokud máte doma vhodnou literaturu, o kterou byste se chtěli podělit, zašlete její název a autora paní Anetě Klicnarové (aneta.klicnarova@gmail.com). Uvítáme, pokud k základním údajům doplníte krátké informace o knize, ale není to podmínkou. Knihy pak budou zveřejněny v tabulce umístěné na webu farnosti. U knih bude zveřejněno jméno vlastníka. Pokud jej nebudete znát, poskytnete vám na něj paní Klicnarová kontakt, abyste se mohli spojit a domluvit se na způsobu předání knih. Bude to pak i vhodná příležitost k poznání nových farníků.

*** Veronika Mičulková

Brněnské kostely

Kostel sv. Michala a dominikáni

Historie a popis stavby

Kostel Sv. Michala se nachází v centru Brna na Dominikánském náměstí vedle budovy nové radnice. Jeho historie sahá do 13. století. Řád dominikánů byl založen r. 1215 sv. Dominikem Guzmánem a jeho posláním bylo především kázat evangelium a vyučovat. S tímto úkolem vysílal Svatý Dominik své první bratry do dalších zemí. Do Brna přivedl dominikány blahoslavený Česlav kolem roku 1228, když se vracel z Říma do rodného Polska

a spolu se sv. Hyacintem po cestě zakládali nové kláštery. Markrabě Přemysl Otakar I. jim daroval kostelík sv. Michala a jeho okolí pro založení a vybudování kláštera. Brněnský dominikánský klášter byl založen přibližně mezi roky 1228–1230. Dominikáni kostel opravili a přistavěli k němu ve 13. století pozdně románskou křížovou chodbu. Během 14. století pak proběhla gotická přestavba kostela a vybudování rozsáhlého klášterního komplexu. Nejstarší část

Foto: Dagmar Krejčová

Foto: Dagmar Krejčová

původního dominikánského kláštera, gotická křížová chodba s rajským dvorem a kapitulní síní, se dochovala dodnes a slouží k výstavním účelům nebo různým společenským akcím. V 16. století dominikánský řád upadal, a proto část klášterních budov odprodal moravským stavům, kteří zde zřídili Zemský dům.

Ke konci třicetileté války, během obléhání Brna Švédy v roce 1645, byl areál kostela a kláštera značně poničen. Současný raně barokní chrám byl postaven na místě zničeného gotického kostela v letech 1658–1667 z iniciativy a na náklady moravského nejvyššího sudího Lva Viléma z Kounic a jeho manželky Eleonory z Dietrichštejna. Erby obou těchto mecenášů vidíme nad vstupem do kostela (leknínové květy patří Lvu z Kounic a dva nože jeho manželce Eleonoře). Nový kostel vznikl podle projektu brněnského architekta Jana Křtitele Erny. Protože měl být větší než jeho gotický předchůdce, byla stavitelem z prostorových důvodů obrácena původní dispozice stavby a kostel byl orientován opačně – vchodem na východ a kněžištěm na západ. Je to velká kuriozita, neboť „správná orientace“ římskokatolických kostelů je vchodem na západ a oltářem na východ. Před hlavním vstupem do chrámu bylo vybudováno monumentální schodiště se sochami sv. Cyrila a Metoděje. Fasádu kostela zdobí sochy od brněnského sochaře Antonína Rigy z 18. století a předsta-

pokračování na straně 8...

...pokračování ze strany 7

vují dominikánské světce. Nalevo od vstupu do kostela je ve výklenku socha sv. Dominika, zakladatele řádu, který svírá v pravé ruce poutnickou hůl a v levé knihu evangelíí. Vlevo dole je socha sv. Vincence Ferrerského, nahoře pak sv. Hyacinta a sv. Tomáše. Průčelí je završeno trojúhelníkovým štítem s dvojicí věží. Na samém vrcholu je umístěna socha sv. archanděla Michaela, kterému je kostel zasvěcen.

Doba baroka znamenala opět etapu rozkvětu kláštera. Autorem barokních úprav celého klášterního komplexu v 18. století byl brněnský stavitel Mořic Grimm. Z jedné strany kostela nechal vybudovat rozsáhlou boční terasu ozdobenou sochami. Terasa původně sloužila pro rybné krámky (odtud původní název Dominikánského náměstí – Rybný trh).

Řád dominikánů působil v kostele sv. Michala až do dob josefínských reforem, kdy byl r. 1784 zrušen a 45 bratří bylo donuceno k odchodu. Klášter byl přeměněn na armádní sklady. V době napoleonských válek zde byla nemocnice a vězení, v 19. století v těchto místech krátce působil kněžský seminář. Poté budovy kláštera získalo město Brno. V roce 1935 se Zemský dům stal Novou radnicí města Brna. Sídlí zde městské zastupitelstvo a různé úřady. Kostel sv. Michala, ve kterém v současné době opět působí řád dominikánů, plní roli filiálního farního kostela pod katedrálou sv. Petra a Pavla.

Foto: Dagmar Krejčová

Interiér:

Kostel sv. Michala je jednolodní chrám s příčnou lodí a bohatým pozdně barokním interiérem. Je často nazýván „kostelem andělů“, neboť toto téma prostupuje celým interiérem. Bohatá sochařská výzdoba barokní kazatelny od Winterhaldera znázorňuje boj dobra a zla a vítězství Kristovy víry. Monumentální hlavní oltář od stejného autora tvoří tři odlišné roviny. Nahoře u stropu je ztvárněn Duch Svatý, pod ním Bůh Otec na trůně s anděly a o něco níže tři archandělé – Gabriel, Rafael a Michael. Archanděl Michael stojící uprostřed má v jedné ruce plamenný meč pro boj proti zlu, v druhé váhy ke zvážení lidských skutků při přechodu na věčnost. V druhé nižší rovině Panna Maria s Ježíškem podává růženec Sv. Dominikovi, který klečí po její pravici, po levici se nachází sv. Kateřina Sienská. Ve třetí rovině pod Madonou je umístěn svatostánek. Na každé boční stěně kněžiště najdeme 7 obrazů nesených andělky s tematikou růžencových tajemství. Patnácté tajemství znázorňuje socha Panny Marie, kterou korunuje Dítě Ježíš. Celé kněžiště tak symbolizuje růžencovou svatyni.

Dominikánský klášter:

Dominikánský klášter sehrával po celé období středověku velmi důležitou roli, neboť již od svého vzniku sloužil jako místo zasedání zemských sněmů a soudů a do funkcí zde byli jmenováni moravští markrabí. Právě zde v roce 1348 v refektáři otevřel poprvé Karel IV. brněnské zemské desky. Klášter poskytoval sněmům a soudům nejen vhodné prostory, ale nabízela se i možnost využít mnichy, ovládající spisovnou latinu a další jazyky, jako sekretáře, pře-

Foto: Dagmar Krejčová

kladatele, zapisovatele apod. Sněmů se účastnili nejvyšší představitelé země – král, biskup, vysoká šlechta, soudci z panského, rytířského i městského stavu, pánové apod. Zemské desky se k těmto jednáním přinášely z Petrova, kde byly po zbytek roku uschovány. Původně se zemské sněmy a soudy konaly v refektáři při křížové chodbě, kam se vstupovalo přes kostel. Od roku 1578 byly otevřeny nové sněmovní sály a soudnice postavené

nad křížovou chodbou, do kterých se vcházelo po schodišti lemovaném Šalamounovými sloupy (z dnešního nádvoří Nové radnice). Šalamounovo jméno mělo soudcům připomínat, aby činili moudrá a spravedlivá rozhodnutí. Některé z těchto historických sálů se dochovaly do dnešní doby. Sněmovní sál zdobí alegorické fresky od malíře Fantiho z 18. století oslavující spravedlnost a prosperující Moravu. Měly připomínat stavům,

aby soudili spravedlivě a dbali na prospěch země. Je jistě velmi zajímavé, že ve stejných prostorách zasedá městské zastupitelstvo i dnes. Dalším dochovaným historickým sálem nad křížovou chodbou je Rytířský sál, na jehož zdech visí 35 kamenných desek z r. 1585 se znaky zemských stavů, úředníků a soudců: Tento sál dnes slouží ke svatebním obřadům.

*** Dagmar Krejčová

Svědectví

V létě na svátek blahoslaveného Hroznaty jsem zatoužila, aby se Hroznata stal mým přítelem. Chtěla jsem ho poznat. Týden po svátku jsem jela do Mariánských Lázní a viděla jeho působení v každém kostele. V jednom z nich jsem si vzala jednu nověnu k němu, kterou jsem se začala modlit.

V půlce dovolené mi volala ubřečená dcera, že se jej můj manžel projet se synovcem na motorce. Každý jel na své motorce a synovec na dalešickém mostě chtěl, aby ho manžel natočil. Místo toho, aby ubral plyn, tak jej přidal a spadl do svodidel. Zatímco padal, začal se synovec modlit, ačkoli víru doposud neprožíval a spíše si chtěl užívat života. Modlil se do té doby, dokud neupadl do bezvědomí. Vrtulník ho převezl do nemocnice, kde lékaři bojovali o jeho život.

Druhý den po této zprávě jsem měla jít do kláštera, který založil blahoslavený Hroznata na prohlídku. Zůstala jsem tam v kapli během dne volně přístupné pro modlitbu a rozjímání. Když jsem si klekla, vnímala jsem silnou přítomnost trojjediného Boha. Nejprve jsem začala chválit Pána za to, jak je dobrý, že mi pomůže, cítila jsem pomoc oslavené církve – Hroznaty, Panny Marie, přátel v nebi. V srdci se mi rozhostil pokoj.

A protože byl Hroznata rytířem Panny Marie, vzala jsem v myslí synovcovo tělo a svěřila ho Hroznatovi, aby jej vložil na klín Panny Marie. Věděla jsem, že Hroznata neustále přidržuje synovcovo tělo v náručí Panny Marie.

Synovec ztratil hodně krve, stále bojoval i druhý den. Svůj úmysl jsem vložila do Pánovy vůle. Prožívala jsem však strach, že jeho vůle bude jiná než přání rodiny. Musela jsem však počítat i se

smrtí. V těchto chvílích jsem musela vyslovit nahlas, aby se stala Boží vůle. V tu chvíli jsem byla s Ježíšem v Getsemane.

Po pár dnech se stav synovce stabilizoval. Rodina za něj nechala sloužit několik mší svatých. Synovec si nechal udělit pomazání nemocných a my stále pokračovali v intenzivních modlitbách.

Po synovcově stabilizaci lékaři sdělili, že má pár měsíců na zhojení zcela rozdrčené nohy, která neustále hnisala. Hrozila amputace nohy. Doktoři řekli, že bude mít pár měsíců na to, aby se noha zbavila zánětu. Také pro něj naplánovali plno operací, minimálně 10, během půl roku. Lékaři byli připraveni na 100 %, že mu provedou plastiku celé nohy.

V rodině jsme zahájili modlitební a postní štafetu – každý den si někdo z naší rodiny vezme za oběť půst a modlitbu.

Po konsiliu jeden doktor řekl, že mu zkusí nohu zašít. K údivu ostatních doktorů, kteří pochybovali o úspěšnosti navrženého postupu. Nakonec se zadařilo nohu zašít. Neuplynul ani měsíc a synovec mohl zahájit rehabilitaci na jiném pracovišti. Zánět už odezněl a doktoři hovořili o zázraku, protože se noha zhojila nestandardně rychle. Jediné, co lékaři museli vzít synovcovi, byl lýtkový sval, který nemůže přirozeně dorůst.

V den propuštění z nemocnice jsem byla u svátosti smíření, kterou jsem za synovce obětovala v postním dni. Otec mi dal za pokání čtení z knihy Ezechiel, které se četlo v ten den při mši svaté: Toto praví panovník Hospodin těmto kostem: „Hle, já do vás přivedu ducha, abyste ožily. Dám na vás šlachy a pokryji vás masem, potáhnu vás kůží a vložím do vás ducha, abyste ožily. Tehdy poznáte, že já jsem Hospodin.“ Toto čtení přišlo jako ujištění ve chvíli, kdy jsem ještě nevěděla o propuštění z nemocnice.

Synovcovo přání odejít o berlích po třech měsících z rehabilitačního centra Pán vyplnil. V současnosti pokračujeme v postní štafete za vyvinutí lýtkového svalu. Chceme vyzvat některého kandidáta na blahorečení jako přímluvce. Chtěla bych poděkovat Pánu a všem, co se za synovce přimlouvají – ať už na zemi nebo v nebi. V Bohu máme naději

*** Zdeňka Nečaslová

Foto: www.bip.cz

Osudy kláštera

Porta coeli po jeho založení

Po smrti svých zakladatelů se klášter Porta coeli mohl vzhledem ke svému zabezpečení dále rozvíjet. Papež Řehoř IX. jej obdaril privilegii, král Václav I. ho vzal pod svou ochranu, klášter se těšil přízni moravské šlechty i církevní vrchnosti a byl nadán značným majetkem.

Krátce po svém založení však musel čelit hrozivým ničivým vpádům nejprve v roce 1241 Tatarů a poté Kumánů, kteří se na Moravě objevili v roce 1252. Co se týká Tatarů, zdá se, že Porta coeli zůstal tatarského nájezdu ušetřen. Byla to již tehdy pevnost obehnaná hradbami s obrannými věžemi, ze všech stran obklopená vodou, na kterou by si tatarští nájezdníci jen těžko mohli troufnout. Že klášter nebyl nijak významně poškozen lze usuzovat i z toho, že v žádných archivních pramenech nebyly zmíněny opravy související s tímto vpádem a také události dalších let svědčí o běžném a nepřerušném chodu kláštera.

O jedenáct let později přitáhl na Moravu uherský král Béla IV. v čele vojska Uhrů a Kumánů. K bitvě s králem Přemyslem Otakarem II. nakonec nedošlo, ale Morava byla významně zpustošena. Zda při tomto nájezdu utrpěl klášter Porta coeli nějaké škody přesně rovněž nevíme. Názory historiků se totiž různí. Pokud ano, tak tyto škody nebyly nijak velké. Chrám i křížová chodba se dochovaly až do současnosti vcelku neporušené. Barbari pravděpodobně zničili domy a stavby ze dřeva, lidé se rozprchli na hrady či do lesů, na demolici kamenných staveb však nájezdníci neměli ani čas, ani technické prostředky. Celkově se dá říci, že ve 13. a ani ve 14. století, prakticky až do husitských válek, nebyly nalezeny žádné zmínky, že by klášter byl opravován. Jediná zmínka je v závěti Elišky Přemyslovny z roku 1336, která pamatovala na vylepšení střechy tišnovského kláštera. Je možné, že nějaké opravy byly rovněž nutné po požáru za abatyše Anny roku 1371.

Že měl tišnovský klášter svoji abatyši od prvopočátku vyplývá z listin zcela nepochybně. Abatyše byla nej-

vyšší autoritou kláštera, odznakem této autority byla berla, pektorál neboli náprsní kříž a prsten. Na potvrzování listin měla abatyše také pečeť. První dvě abatyše Porta coeli zůstávají jménem neznámé, i když jejich titul je uveden v mnoha listinách. Protože však celý konvent vč. abatyše byl vázán přísnou klauzurou, zastupoval klášter při jednáních s okolním světem probošt. Ten vykonával v klášteře kněžské funkce a míval na pomoc ještě kaplany. Probošt i kaplani bývali řádoví kněží z mužského kláštera, který měl vůči ženskému klášteru právo dozoru. Opat tohoto kláštera byl pro svěřený klášter „opatem otcem“. Tišnovský klášter byl podřízen klášteru velehradskému a tato podřízenost trvala od jeho založení po více než 400 let až do 1. poloviny 18. století.

Již od počátku docházelo mezi tišnovskými abatyšemi a velehradskými opaty ke sporům, které se týkaly hlavně pravomocí. Nebyl to pouze velehradský klášter, ale i šlechta a jiné kláštery a řády, či dokonce olomoučtí biskupové, kteří si snažili neprávem přisvojovat desátky i jiný majetek, na které měl klášter nárok, a také jej připravit o dříve udělená práva a výsady. A tak klášteru nezbývalo než se znovu a znovu hájit a hledat pomoc u svých přátel, panovníků i papeže.

Po smrti Václava I., velkého dobrodince kláštera, se stal českým králem Přemysl Otakar II., který v roce 1255 potvrdil klášteru všechny výsady udělené jeho předchůdci, což potvrdil i o rok později papež Alexander IV. Ke klášteru tak patřilo 23 vsí a 10 farních patronátů. V uvedeném roce se setkáváme i s prvním jménem tišnovské abatyše, o této Alžbětě však nevíme nic bližšího. Za její nástupkyně Kateřiny z Rožmberka na Jindřichově Hradci vedl klášter velký spor s olomouckým

biskupem Brunem ze Schauenburku o patronátní právo kostela sv. Petra v Brně. Nakonec musel zasáhnou sám papež Alexander IV., který rozhodl ve prospěch kláštera.

Jak se žilo klášterním poddaným je vidět z listiny pro ves Komín z roku 1257 – jejich život byl daleko snadnější než pod světskou mocí. Poplatky a povinnosti nebyly příliš obtížné, konvent sám žil ve skromnosti, a ještě se snažil poskytovat dobrodiní a pohostinnost. Třetí abatyší byla od roku 1264 Alžběta II., která opět musela čelit, a to navzdory všem potvrzením panovníků, biskupů i papeže, dalším snahám si něco z klášterních statků přivlastnit a o nějaká práva klášter obrát. Ve většině případů klášter spory vyhrál a svoje práva tak uchránil.

Před koncem 13. století se Porta coeli dostává na vrchol své slávy, kdy svojí duchovní úrovní i svými statky předstihl mnoho klášterů v českých zemích. Na tomto vrcholu se pak udržel až do válek husitských.

Z dobových památek víme jen velmi málo o klášterním životě. A to málo je většinou ještě spojeno s nějakými nepříjemnými událostmi, jako byly zmíněné spory, které se za dalších abatyší Anny a Guty znovu otevřely na samém konci 13. století. To, co bylo dobré, co vytvářelo podstatu klášterního života, nám bohužel zůstává skryté. Ze zmínek a náznaků v dobových listinách ale přesvědčivě víme, že klášter neoplýval pouze bohatstvím hmotných statků, ale vynikal vzornou kázní a zbožností. Jen kamenné zdi zůstávají němými svědky všech modliteb, rozjímání, obětí i práce, která zde byla v tichosti konána.

*** Jan Kos

Petr Pavlíček a jeho modlitby za mír

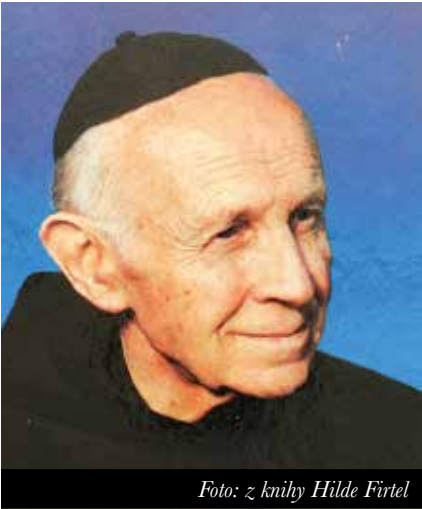

Foto: z knihy Hilde Firtel

Petr Pavlíček se narodil 6. ledna 1902 v Innsbrucku a byl pokřtěn jménem Otto. Jeho otcem byl Augustin Pavlíček, císařský a královský důstojník narozený v Olomouci, a matkou Gabriela Alscherová z Opavy. Paní Gabriela byla laskavá a umělecky založená žena, její manžel byl naopak přísný a spartánský. Ottovi nebyly ještě ani 2 roky, když paní Gabriela zemřela na následky sepse po špatně provedeném stomatologickém zákroku. Otto si byl velmi blízký se svým starším bratrem Josefem a v dětství oba uvažovali o kněžském povolání. Otto v roce 1920 maturoval ve Vídni, absolvoval vojenskou službu a poté tříletou malířskou akademii ve Vratislavi. Několik měsíců se Otto věnoval malířství v Paříži a pak přesídlil do Anglie. Zde se civilně oženil, ale jeho manželství trvalo jen několik měsíců. V roce 1933 se Otto vrátil do Prahy a vstoupil do třetího řádu sv. Františka. V roce 1935, po překonání těžké nemoci, se Otto rozhodl stát knězem a byl přijat k františkánům v Praze. Před vstupem do kláštera rozdal svůj tehdy již nemalý majetek chudým. Otto přijal řeholní jméno Petr (Petrus), složil časné a o tři roky i později slavné sliby a dne 14. prosince 1941 byl vysvěcen na kněze.

Dne 7. října 1942 musel otec Petr, který měl rakouské občanství, nastoupit jako zdravotník na západní frontu a 15. srpna 1944 se stal válečným zajatcem v americkém zajetí. Byl převezen do Cherbourgu, kde působil jako

kněz v zajateckém táboře a poprvé se z brožury dozvěděl o zjevení Panny Marie ve Fatimě.

Po propuštění z válečného zajetí (1945) se již jako Rakušan nemohl vrátit do Prahy, ale přijali ho vídeňští františkáni a byl jmenován lidovým misionářem. Dne 2. února 1946 se otec Pavlíček vydal na pouť do Mariazell a zde uslyšel vnitřní hlas, který mu říkal: „Udělejte, co vám říkám, a budete žít v míru.“ Stejná slova, která Maria řekla dětem ve Fatimě. Otec Pavlíček pochopil – musí přivést lidi k pokání a modlitbě za mír. Poznámka: Cílem Rakouska byl mír a získání neutrality. Ale tato touha se jevila jako nereálná, protože Rakousko spadalo do sféry vlivu Sovětského svazu a mělo skončit za železnou oponou.

Otec Pavlíček se vrátil do Vídně a založil zde Smírné růžencové hnutí (RSK, <https://www.rsk-ma.at>). Chodil od vesnice k vesnici, kázal, zpovídal mnoho hodin bez přestávky a stále noví členové se přidávali k jeho hnutí. Od roku 1949 pak RSK začalo konat procesí k počtě Panny Marie ve Vídni, a to vždy 12. září, na výročí vítězství křesťanských armád u Vídně nad Turky. Procesí se účastnili i vrcholoví politici včetně rakouských kancléřů a ministrů. Počet členů Smírného hnutí rychle rostl a v roce 1954 dosahoval několika set tisíc.

Mezitím v Londýně probíhaly konference o osudu Rakouska. Během osmi let proběhlo 260 jednání bez výsledku. Panovalo přesvědčení, že Rakousko se definitivně stane součástí sovětského bloku. Když přijel rakouský ministr zahraničí Leopold Figl v roce 1954 do Moskvy, řekl mu ruský ministr zahraničí Molotov, že

na uzavření státní smlouvy o neutralitě Rakouska není žádná šance. Ale otec Pavlíček ani jeho modlitebníci to nevzdávali a v dubnu roku 1955 už mělo RSK přes půl milionu členů. 13. dubna 1955 pak Sovětský svaz nečekaně ustoupil ze svých nároků a slíbil stažení svých jednotek z Rakouska. Měsíc poté podepsali ministři zahraničí spojenců a rakouský ministr zahraničí Figl na zámku Belveder státní smlouvu a Rakousko se stalo neutrálním státem. Nejen věřící lid, ale i vedoucí politici v Rakousku považovali tento překvapivý vývoj za odpověď na modlitbu růžence statisíců věrných modlitebníků. A poděkování Panně Marii zaznělo v projevu ministra Figla i dalších politiků.

A jak je to dnes?: Smírné růžencové hnutí stále existuje, má několik milionů členů a každoročně se schází např. o víkendu kolem 12. září v kostele sv. Štěpána (Stephansdom). Tohoto setkání se účastní i delegace vedená františkány z Brna, konkrétně otcem Ignácem Majvaldem. Pokud byste se chtěli rovněž připojit, jste vítáni.

A co otec Pavlíček?: Žil, sloužil a modlil se až do své smrti. Zemřel 14. prosince 1982 a nyní probíhá proces jeho blahorečení. Otec Pavlíček je pohřben ve Vídni, ve františkánském kostele (Franziskanerplatz 4), který je nedaleko kostela sv. Štěpána. V tomto kostele je možno se zastavit, popovídat si s otcem Pavlíčkem a poprosit ho o přímlovu. Pokud byste se chtěli o otci Pavlíčkovi dozvědět více, mohu zapůjčit knihu od Hilde Firtel: „Vzorný prosebník – pro miliony, P. Petr Pavlíček OFM“.

*** Radku Svobodovou

Spolkový kancléř Raab a ministr zahraničí Figl v procesí RSK Foto: Wikipedia

Procesí členů RSK Foto: Wikipedia

Středověký mnich českého původu došel až do Indie a Číny

Blahoslavený **Odorik z Pordenone**, v českých překladech díla také jako **Oldřich, Čech z Furlánska, středověký mnich a autor cestopisu o navštívených zemích** strávil na svých cestách čtrnáct let a nachodil přes padesát tisíc kilometrů po krajinách, o kterých v Evropě do té doby nikdo neslyšel.

Odorik z Pordenone byl synem vojáka Mattussiho, který sloužil v českém vojsku Přemysla Otakara II. na italském území, které bylo ve 13. století součástí českého království. Narodil se ve městě Pordenone nebo jeho okolí, snad ve vesnici Villanova. Jeho matka pocházela z Udine nebo jeho okolí. V patnácti letech vstoupil do františkánského řádu menších bratří. Po ukončení studií se začal připravovat na dráhu misionáře. Poté byl vysvěcen na kněze a spolu s irským misionářem bratrem Jakubem uskutečnil svou první cestu do Turkestánu, tehdejší součásti mongolské říše. O této misi, která pravděpodobně trvala od roku 1300 do roku 1314, nezanechal Odorik žádné svědectví. Zachovala se pouze zmínka jistého vikáře v dopise adresovaném papeži. Vikář zde chválil Odorikovy jazykové znalosti a schopnosti.

Cesta do Persie a Číny

Po návratu do Pordenone papež Jan XXII. vyslal Odorika na **další misi**, tentokrát **do Persie a Číny**, která trvala od roku 1316 do roku 1330. Během cesty, která začala v Benátkách, Odorik navštívil Persii i Čínu, jež byly v té době součástí mongolské říše. V následujících 14 letech navštívil Odorik se svými společníky mnoho zemí. O některých z nich neměli tehdy lidé v Evropě žádné informace.

Cesta k Černému moři

Z Benátek putoval Odorik přes Středozemní moře, průlivy Dardanely a Bospor **do Černého moře k městu Trabzon**. Zde popisoval neobvyklý, tzv. „*koroptví příběh*“, který Odorik označil za zajímavost. Popi-

suje muže, který byl následován letícím hejnem koroptví. Když se muž usadil, koroptve „*se kolem něho shlukly jako kuřátka kolem kvočny*“.

Cesta kolem hory Ararat

Se skupinou bratří **prošel Odorik kolem hory Ararat**. Toužil vystoupit na posvátnou horu, kde podle Bible stojí archa Noemova. Domorodci ho zrazovali, tvrdili, že na horu Ararat ještě nikdo nevystoupil, neboť „*by se to nelíbilo Bohu na výsostech*“. Při dalším putování minul Perskou poušť, nazýváje ji „*Mare arenosum*“ tedy „*Moře písku*“.

Cesta přes Indii do Perského zálivu

K Perskému zálivu, kterému říkal „Moře oceánské“, doputoval Odorik roku 1318. Jeho cesta dále vedla **přes Indii, Sumatru** (tady poznal, že „*Země zakryla Severku*“, což bylo důkazem, že Země je kulatá). Pokračoval **na Borneo, Jávu a Filipíny**. Na Filipínách prý sloužil první vánoční latinskou mší. Pravděpodobně jako první také popsal místní trpasličí obyvatele zvané Negrité, měřící průměrně 150 cm, žijící v oblastech Bornea, Jávy a Sumatry. Roku 1322 doputoval Odorik **až do blízkosti Austrálie**. O existenci tohoto světa dle neměl Odorik, stejně jako celý tehdejší svět, ani tušení.

Cesta do Číny

Na území dnešní Číny dorazil Odorik v roce 1325. Toto území bylo tehdy pod nadvládou mongolské říše, které vládl chán Tchaj Ting, pravnuk Čingischána, vlastním jménem Jesün Temur. Odorik se osobně zúčastnil slavností. Využil těchto ceremoniálů také k udělení křesťanského požehnání chánovi. Odorik byl chánovým dvorem okouzlen. Také ho zaujala rychlost předávání zpráv ať už jezci na koních či na velbloudech, nebo použití tzv. hlásných věží, jakýchsi optických telegrafů, pro rychlý přenos informací. Důležité zprávy si jednotlivé věže předávaly ohňovým znamením.

Cesta do Tibetu

Z Číny se Odorik vydal **na cestu do Tibetu**. Dorazil až do Lhasy. Stal se tak prvním známým Evropanem, jenž se dostal do Tibetu. Je k neuvěření, že Odorik cestu absolvoval pouze v předepsaném řádovém oděvu – tmavohnědém hábitu s kapucí, přepásaným bílým provazovým cingulem a obutý do kožených sandálů. Tibetská náhorní plošina leží v nadmořské výšce kolem 4000 m. Noční teplota v létě je kolem 9 °C, v zimě klesá až k minus 40 °C. **Z Tibetu se Odorik vrátil do Evropy přes dnešní afghánsko-pákistánské území, pohoří Hindúkúš**. Za zmínku stojí, že další cestovatel dorazil do Tibetu, konkrétně do Lhasy, až o 300 let později, v roce 1624. Byl jím portugalský kněz, jezuita António de Andrade. Vzhledem k tomu, že Tibet obecně nerad přijímal cizince, ať už šlo o misionáře či obchodníky, byl Odorikův spis hlavním zdrojem informací o Tibetu až do konce 18. století.

Návrat do Pordenone

Odorikův návrat v roce 1330 do františkánského kláštera v Pordenone nejprve žádnou pozornost v klášteře nevzbudil. Vraccující se misionář byl snědý až černý, vyhublý, vypadal staře a nemocně. Nepoznali ho zprvu nejen v klášteře, ale ani jeho příbuzní. Odorikovo vyprávění o dalekých zemích, o kterých mniši nikdy neslyšeli, také nevzbuzovalo důvěru. Naštěstí u Odorikova lůžka sedával řádový kněz Guillelmus de Solana. Zapisoval vše, co mu Odorik částečně vyprávěl z paměti a částečně podle svých zápisků z cest. Odorikovo vyprávění bylo zachyceno v knize „**Popis východních krajů světa**“. Práce

Odorikův hrob

Foto: Wikipedie

na knize byla přerušena Odorikovým přáním vydat se do Pisy, tam se naložit, odplout do Marseille a odtud se vydat pěšky do Avignonu, tehdejšího sídla papeže. Tomu chtěl Odorik předat zprávu o své pouti.

Padova a zázraky

V Padově, ve třetině plánované cesty, Odorik onemocněl. Nechal se dopravit do františkánského kláštera největšího furlánského města Udine. Po Odorikově smrti byl vypraven pohřeb „s velkou duchovní a městskou asistencí a na útraty země furlánské“. Ostatky Odorikovy byly vystaveny v kostele a zde údajně došlo k prvnímu zázraku: k jeho ostatkům přiložila svou ochrnutou ruku jistá šlechtična a její ruka „oživila“. Odorik, obecně považovaný za svatého, byl pohřben roku 1322 v Udine v alabastrové rakvi v kostele Panny Marie Karmelské.

Jiný mnich zázračně ožil šestý den po své smrti, když se jeho sestra modlila ke svatému Odorikovi.

Brzo po smrti byl uznán za svatého, ale jen pro Aquileijský patriarchát. Dne 3. července 1755 byl Odorik de Pordenone papežem Benediktem XIV. blahorečen. K hrobu blahoslaveného Odorika z Pordenone jsou farností Panny Marie Karmelské pořádány každoroční pouti.

18. září 2022 byla ve jménu blahoslaveného Odorika z Pordenone v Praze 6 Vokovicích v ulici Ke dvoru požehnaná P. Jeronýmem Josefem Erteltem, O.Carm z farnosti Praha 6 Liboc kaplička, která se tak stala nejsevernějším místem kultu bl. Odorika.

Vydání cestopisu

Zásluhou furlánského sudího se cestopis stal „v mžiku středem zájmu Evropy“. Dílo bylo sepsáno v dialektu,

do latiny ho přeložil dominikánský mnich Francesco Pipino, ten ovšem místy zasahoval do textu, svévolně změnil některé jeho části pro posílení prestiže křesťanského náboženství. Italské výtisky četl a svými poznámkami doplňoval i Kryštof Kolumbus. Cestopis byl přeložen také do angličtiny, francouzštiny a němčiny. **Český překlad cestopisu vyšel až v roce 1962.**

O životě bl. Odorika byl natočen film *Až zařve lev*, který byl promítán v tišnovském kině.

Použité zdroje: wikipedia

Zdroj: https://www.idnes.cz/zpravy/domaci/mnich-odorik-pordenone-ol-drich-cech-misionar-cestovatel-cesky-marco-polo.A180927_103244_domaci_jumi

*** Marie Sendlerová

Kalendárium 2022

1232 (790 let) – založení kláštera Porta coeli českou královnou Konstancí a jejím synem moravským markrabětem Přemyslem

1432 (590 let) – zemřel Mistr Šimon z Tišnova, spolupracovník M. Jana Husa, pozdější odpůrce husitství

1602 (420 let) – v tišnovské farnosti vyhlášen kardinálem Dietrichštejnem interdikt kvůli útoku na duchovního správce

1642 (380 let) – zpusťování chrámů v Tišnově a Předklášteří švédským vojskem

1672 (350 let) – v Tišnově a Porta coeli instalovány nejstarší a dodnes používané zvony, v Tišnově sv. Antonín, v Porta coeli sv. Benedikt

1687 (335 let) – na tišnovskou faru přichází P. Bernard Nabinger, tišnovský rodák, který zde působil 34 let

1707 (315 let) – narodil se P. Benedikt Mottl, jako duchovní správce působil v Tišnově v letech 1744–88 a stal se vůbec nejdéle působícím tišnovským farářem

1742 (280 let) – vydrancování kláštera Porta coeli pruským vojskem

1782 (240 let) – zrušení kláštera Porta coeli, v Předklášteří založeno lokální

kaplanství, prvním lokalistou se stává tišnovský rodák P. František Pávek

1792 (230 let) – do farnosti přifařeny Hradčany, které dříve patřily do Čebína; zboření kaple sv. Anny u cesty do Hradčan a zrušení kostela sv. Mikuláše u brodu přes Svatku

1822 (200 let) – velký požár tišnovského kostela a fary

1837 (185 let) – zemřel tišnovský farář P. Jan Penninger, do farnosti přichází P. Josef Fetter

1847 (175 let) – postavena kaple sv. Václava v Železném

1857 (165 let) – narodil se P. Ludvík Čermák, tišnovský farář v letech 1895 – 1937

1882 (140 let) – narodil se P. Josef Válka, tišnovský farář v letech 1941–61

1907 (115 let) – pořízena socha sv. Jana Nepomuckého za Červeným mlýnem a socha stejného světce v Herolticích

1912 (110 let) – narodil se P. František Hamerský, rodák z Březiny, výpomocný kněz v Tišnově, zemřel v roce 1973

1922 (100 let) – narodil se P. Jan Nesvačil, který byl tišnovským farářem

od roku 1970 a tragicky zahynul v roce 1979; v Křižanovicích zemřel bývalý předklášterský farář P. Leopold Kolísek

1937 (85 let) – tišnovským farářem se stal P. František Hála

1947 (75 let) – svatovojtěšské oslavy v Tišnově a Předklášteří, poslední projev svobodného náboženského života před komunistickým pučem

1952 (70 let) – zemřel předklášterský farář P. Antonín Šalomoun; v Tišnově obnoveno děkanství

1957 (65 let) – zemřel oblíbený tišnovský katecheta P. Alois Stríž

1962 (60 let) – zemřel tišnovský farář P. Josef Válka; na tišnovské faře začten a později odsouzen kaplan P. Josef Valerián

1967 (55 let) – v Předklášteří ustavena duchovní správa excurrento

1987 (35 let) – zemřel P. Josef Vaněk, poslední samostatný duchovní správce v Předklášteří

1992 (30 let) – primice tišnovského rodáka P. Jaroslava Václava Rychlého, OPraem.

2012 (10 let) – zahájena velká oprava tišnovské fary

2017 (5 let) – zemřel P. Josef Fasora, tišnovský rodák, dlouholetý misionář v Bolívii; posvěcena kaple Smíření sv. Dismase na Klucanině

Rozhovor s Radimem Tichým

S tvorbou Radima Tichého se setkáváme v okolí Tišnova a Lomnice na různých místech. S jeho posledním kouskem jsme měli možnost seznámit se při žehnání oltáře sv. Barbory na tzv. Růžcké cestě.

Radime, mnozí Tišnováci si Tě pamatují z Tišnovské televize. Prozradíš nám pár věcí o sobě těm, kdo Tě neznají?

Do Tišnova jsme se přistěhovali v osmdesátých letech z malé vesnice na druhé straně Brna. Vyrůstal jsem na sídlišti pod Květnicí a koncem devadesátých let jsem se po škole jako čerstvý absolvent VUT dostal k založení místního televizního kanálu, který jsem vedl dvanáct let. Díky tomu jsem poznal spoustu skvělých lidí a zajímavých míst. Teď sice už desátým rokem pracuji v IT firmě, ale takový ten badatelský tvůrčí duch ve mně zůstal. Třeba díky Miloši Syslovi a jeho spolku Continuum Vitae se nám za poslední roky podařilo nato-

čit spoustu zajímavých dokumentů z historie Tišnovska a dokončit několik zajímavých projektů. S rodinou už několik let bydlíme na Lomnici.

Jak ses dostal ke kovářině?

Někdy na konci devadesátých let jeden kamarád, tehdy jako čerstvě vyučený kovář, začal tvořit ve své dílně a mě ta práce s kovem fascinovala. Občas jsem za ním jezdil až jsem tomu propadl a pořídil si vlastní vybavení. Teprve před lety jsem se dokonce dozvěděl, že můj děda byl vyučený kovář, což bylo pro mě překvapení, protože jsem si ho pamatoval, až už pracoval v zemědělské výrobě. Takže něco v genech asi mám, ale sám se osobně za kováře,

*Památník obětem náletu na Tišnov
Foto: Radim Tichý*

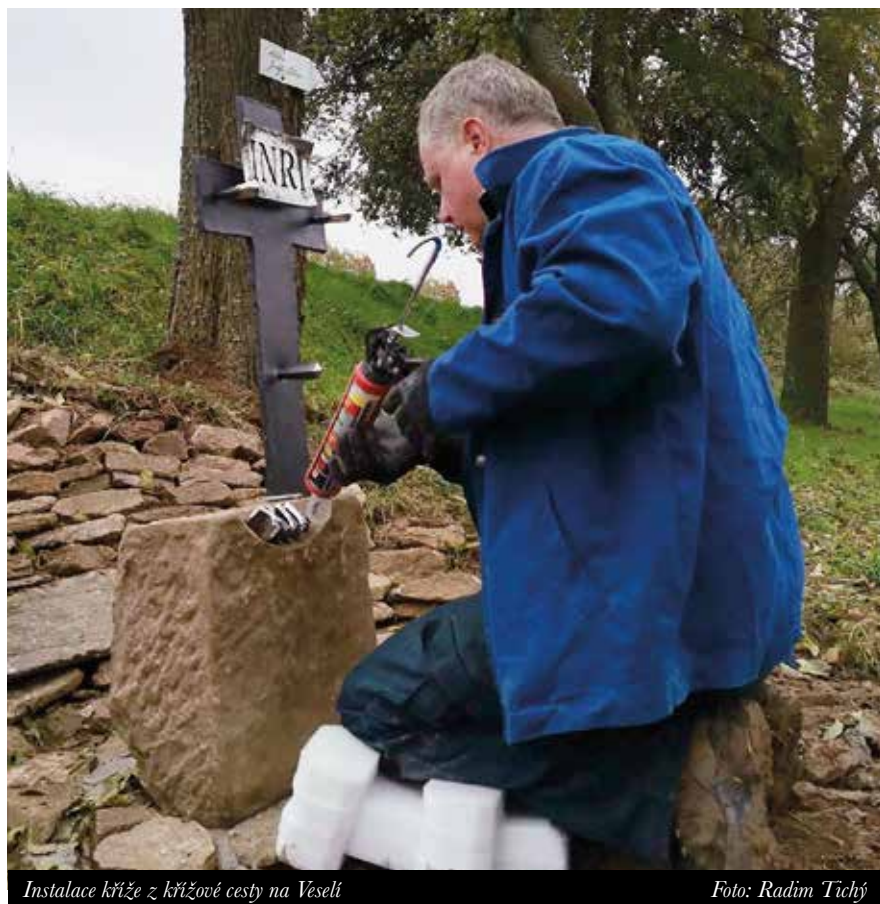
byť amatérského, nepovažuji, protože toto řemeslo vyžaduje spoustu cviku a praktických zkušeností, které mi chybí. Každopádně to, co dělám, má ke kovářině asi nejbližší.

Kde vznikají Tvoje díla? Máš doma malou kovárnu nebo na jakém místě realizuješ svá díla?

Asi před patnácti lety jsem si pořídil skromné vybavení čítající několik kleští, kladiv, osmdesátikilovou kovadlinu a malou skládací výheň poháněnou větrákem ze starého počítače. Neměl jsem ani dílnu, a tak jsem si s tím hrával pod širým nebem u prarodičů na zahradě. Zajímavé je, že i když teď mám svoji malou kovárničku ze zahradního altánku za domem, pořád mám to stejné vybavení doplněné možná tak o jeden svěrák a pár kleští navíc. Základem je totiž kovadlina, kladivo a výheň, když toto máte, zbytek se dá vyrobit.

Mohl bys čtenářům přiblížit, jak vznikají Tvá díla?

Jako pro každého amatérského nadšence je i pro mě důležitý spíš samotný ten tvůrčí proces než jeho výsledek, tím ovšem vzniká jeden problém. Když totiž malujete obrázky nebo píšete básničky, tak si je můžete schovávat do šuplíku nebo do krabice. Když děláte s kusy železa, začne se vám za chvíli doma hromadit různé harampádí. Proto jsem docela dlouho dělal různé svíčky, stojánky, zvonečky, lampičky, prostě vše, co se upotřebí doma nebo dá ně-

Instalace kříže z křížové cesty na Veselí

Foto: Radim Tichý

Polní skříňkový oltář Foto: Radim Tichý

komu věnovat. Zlom přišel před lety, když se za mnou stavila jedna kamarádka, že by chtěli mámě k narozeninám jako překvapení postavit klasický venkovní kříž s věnováním. Kříž se sice povedl, ale zůstal mi na stole jeden z návrhů, co jsem jim nakreslil a co se mi hlavně líbil víc než ten, který si nakonec vybrali. Tak jsem si ho vyrobil jen tak pro radost. Šel jsem s ním za naší starostkou, jestli by někde nebyl nějaký obecní pozemek, kam ho dát. Místo jsme sice nenašli, ale vznikl další nápad na památník obětem náletu na Lomnici. A takto náhodně postupně začaly vznikat ty moje venkovní instalace.

Velmi mě oslovila Tvá minimalisticky pojatá křížová cesta z Lomnice na Veselí. Kde čerpáš inspiraci? Jsi zároveň autorem návrhů nebo s nimi za Tebou někdo přijde?

Ta křížová cesta vlastně vznikla díky tomu prvnímu kříži, kterému jsem hledal místo. To jsme nakonec našli s naším farářem Ervínem Jansou na křížovatce nad Stanislávkem u Osik, kde se potkávají proudy poutníků na pouť svatého Stanislava. Ervín mi tehdy říkal, že už roky mají tradici chodit na Velký pátek křížovou cestu na Veselí a jestli bych si troufl zhmotnit jednotlivá zastavení v místech, kde se při té cestě modlí. Oba jsme se shodli na tom, že by to mělo být minimalistické s využitím jednoduché symboliky, aby vše zapadlo do naší krajiny. Docela mě tmyšlenka nadch-

la, a tak jsem ještě týž týden vyrazil za dalším přítelem, křetinským farářem Michalem Polednou, a společně jsme snad během hodiny načrtli všech čtrnáct zastavení. Finální podoba se prakticky od těch prvotních čmáranic příliš ani neliší. Základem je vždy červený drásovský pískovec, který se nám podařilo sehnat za odvoz ze skládky. Postavu Ježíše symbolizuje kříž z černého železa, kterou doplňují kované nerezové artefakty představující děj daného zastavení. Každé zastavení je pak doplněno nerezovou římskou číslicí. Jediný problém, co nastal, byl, jak pojmout první a poslední zastavení, kde vlastně kříž jako objekt nefiguruje. Nakonec jsem to vyřešil tak, že u obou je kříž jakoby utopen v kameni. Na prvním zastavení je nad ním miska na Pilátovo „mytí rukou“ a na posledním je kříž s kamenem svázán a zapečetěn pečeti, kterou jsem dělal z kovaného titanu. Jako první bylo hotové logicky první zastavení, ale po něm následovalo poslední, protože jejich žehnání bylo součástí lomnické a veselské pouti, které následují začátkem léta za sebou. Potom jsem prakticky postupoval z obou stran jak při ražbě tunelu podle toho, jak který kus jsem měl hotový. Celé jsem to dělal prakticky sám, včetně terénních úprav, a tak práce trvala více jak rok, než poslední kámen opustil naši malou zahradu, kde jsem jich původně měl všech čtrnáct. Díky klubu českých turistů se podařilo upravit zelenou značku tak, že teď kopíruje všech čtrnáct zastavení.

Mohl bys rozvést práci na svém posledním projektu - skříňkovém oltáři sv. Barbory? Jak vůbec vznikl nápad něco takového vytvořit, jak dlouho trvalo, než jsi myšlenku přetavil do skutečného oltáře, a jak probíhalo usazování?

To bylo někdy na jaře loňského roku, kdy s myšlenkou vyrobit nějakou takovou věc přišel Miloš Sysel, když jsme dávali dohromady nápady k obnově takzvané Růžkové cesty z Tišnova přes Jamné k Rohozci (Růžci). Kousek před Jamným je lokalita zvaná „Křížky“, údajně prý Skříň-

ky, kde měl nějaký takový oltář být. Ta myšlenka mě zaujala tak, že jsem hned začal nadšeně kreslit návrhy a vyrábět papírové modely, až se z toho vyklubal velký nerezový skříňkový oltář s ústředním motivem svatě Barbory. Svatá Barbora tam má své opodstatnění, protože se v okolí v jamách těžila železná ruda (proto Jamné a Železné). Původně jí měli dělat společnost Cyril s Metodějem jako patroni rohozecké kaple, ale nakonec jsem jí tam dal havíře s hutníkem, kteří se mi jednak jako postavy líbily víc, a hlavně, motiv oltáře je díky tomu tématicky čistý. Podobný polní oltář jsem nikdy nikde neviděl a dosud se mi žádný nepodařilo dohledat. Když si třeba dáte do vyhledávače „polní skříňkový oltář“, tak to najde prakticky odkazy jen na ten můj. V tomto to byla pro mě taková volná improvizace inspirovaná cestovními dřevěnými oltáříky. Tento je vyroben ze silné nerezové oceli, tak by snad mohl něco vydržet. Jako podstavec jsem použil kámen, který jeden kamarád objevil v lese nad Železným a který jsem napřed musel ručně ze skály vylomit. To ale byla jediná věc, co jsem s tím kamenem ručně udělal, protože byl tak těžký, že musela nastoupit mechanizace a kámen mi dovezli na hřiště v Železném, kde jsem ho opracovával, protože doma to vzhledem k oblakům prachu, co vznikají při práci s kamenem, nejde. Usazení pak byla hračka, protože

pokračování na straně 16...

VI. zastavení křížové cesty na Veselí Foto: Radim Tichý

...pokračování ze strany 15

opět přijelo nákladní auto s hydraulickou rukou a kámen mi posadilo, kam jsem potřeboval.

Spolupracuješ s někým pravi- delně?

Jako amatér nemám moc co ke spolupráci ostatním nabídnout, takže je spíš využívám. Třeba velké věci, co bych ve své dílničce neudělal, jsem dělal na bucharu u Radka Bárty v Sebranicích. Radek mi taky pomáhal s věcmi, které bych nezvládl jako třeba probíjení tyčí, rozsekávání plocháčů a podobné činnosti, na které je potřeba mít už zkušenosti kovářského mistra.

Jaký materiál používáš? Využíváš nefunkčních kovových předmětů a vdechuješ jim nový život anebo používáš nějaký surový materiál?

Staré železo prakticky nepoužívám, protože ho nemám kde skladovat, a než se přehrabovat na šrotišti a hledat kompromis, tak je lepší si koupit přesně to, co potřebuji, v prodejně s hutním materiálem. Jediný takový předmět, co jsem kdy použil, byla mosazná dělostřelecká nábojnice tvořící střed kříže na pomníčku obětem náletu na Lomnici. Část jejího pláště jsem pak ještě použil na cedulku dalšího pomníčku obětem bombardování v Tišnově. Takže kovy moc nerecykluji. U kamení je to ale právě naopak. Kříž poutníků u Stanislávka

Kříž poutníků

Foto: Radim Tichý

je zasazen do nějakého zbytku ostění nalezeného při čištění náhonu Porta Coeli. Základ pro Lacinův kámen na začátku naučné stezky jsem našel na sídlišti pod Květnicí mezi paneláky. Většina křížové cesty pochází z nějaké statku. Některé kameny, myslím si, mohou pocházet i ze stavby takzvané Hitlerovy dálnice, kdy se v okolí ve velkém vyráběly pískovcové kvádry.

Býváš vidět i na veřejných akcích jako je ražba mincí, tavení železa, odlévání, ukazuješ svou práci dětem na táboře. S jakými ohlasy se setkáváš?

Když nepočítám svoji sousedku, která vřela prádlo na zahradě zrovna, když jsem vedle řezal kameny diamantovým kotoučem, tak vesměs s dobrými. Pokud se ptáš na ty předváděčky pro veřejnost, tak tam je to strašně jednoduché. Stačí oheň, kouř, jiskry, rány a děcka jsou nadšená, zvláště když si to můžou vyzkoušet sama. Tady na výsledku vůbec nezáleží. Snad kromě jedné akce před čtyřmi lety. Tehdy jsme si s kamarádem slévačem na jarním výletě povídali u piva v hospodě a já mu říkal: „Myslíš že bys dokázal odlít v parku před lidma zvon? Napadla mě totiž taková věc...“ No a za půl roku jsme odlévali v parku pod kostelem čtyřicetkilový zvon, pro který tam pak na podzim postavili zvoníčku. Tady to bylo nejen na efekt, ale šlo hlavně o to, aby se povedl ten zvon.

Když bychom se chtěli vydat po stopách Tvé práce, kam všude bychom zavítali?

Na ten úplně první kříž byste mohli přelézt plot u Poláků na Kalech, protože ho mají na začátku sadu za domem. Ten ze čtyř vzájemně probitých tyčí, co jsem si chtěl vyrobit pro radost, je, jak už jsem říkal, u Osik nad Stanislávkem. A protože mě to probíjení zaujalo, udělal jsem kříž ze šesti vzájemně probitých tyčí a ten jsem věnoval rodnému kraji. Najdete ho na kopci na zelené značce mezi

Modely skříňkového oltáře

Foto: Radim Tichý

Slavkovem a Mohylou míru. Zelená značka taky vede celou křížovou cestou z Lomnice, kde je dole v ulici Na Potokách kříž obětem náletu s mosaznou nábojnici. V Tišnově mám spíše necírkevní věci jako Lacinův kámen na konci ulice Pod Květnicí, pomník obětem bombardování na ulici Hřbitovní nebo kámen s kolem na konci ulice k Čimperku. Odsud je pak vidět velký dřevěný kříž na Hradisku v Železném, na kterém jsem dělal jeho nerezové prvky, a kousek za Hradiskem jsou ony Křížky s oltáříkem svaté Babory. Ještě vlastně mám u silnice mezi Lomničkou a Železným hraniční kameny s obecními znaky.

Nosíš v hlavě nápad na nějaký další církevní objekt?

Mám nakreslený kříž kombinující železo nerez a sklo, co bych chtěl někdy vytvořit, a čekám na vhodnou příležitost. Co mám rozpracováno a chtěl bych to do jara stihnout, moc církevním objektem není, protože je to pařez vyrobený z nerezi a dřeva. Když jsem loni dělal návrh na objekt připomínající docenta Lacinu, tak jsem chtěl vyrobit pařez, který byl pro něj typický, protože na svých badatelských výpravách vždy usedl na nějaký příhodný pařez a dělal si zápisky. Pařez mi u komise neprošel, a tak jsem tam udělal kámen s knihou, ale ta myšlenka se mi zalíbila tak, že to zkusím zrealizovat. Měl by být v sadu na Sychráku.

Mockrát Ti děkuji za rozhovor a přeji plno inspirace a nadšených podporovatelů.

*** Veronika Mičulková

Křesťané Tišnov

Křesťanské sbory je název hnutí v rámci evangelikálního proudu křesťanství. Je volným sdružením autonomních sborů (místních církví), které nemá centrální vedení. Křesťanské sbory navazují na "probuzenecké hnutí" z 18. a 19. století ve Spojeném království a „bratrské hnutí“ z poloviny 19. století v Německu. Vznik prvních sborů tohoto hnutí na území dnešní ČR spadá do roku 1909. V mezivá-

KS Studánka

lečném období užívaly bratrské sbory názvu „Sbory věřících v Krista“. Po

válce se „Křesťanské sbory“ těšily z nezávislosti jen do vydání nového církevního zákona v roce 1949, který nepočítal s církvemi bez struktur a členských záznamů a s duchovními bez státního zaměstnaneckého poměru. Po letech života v ilegality získaly Křesťanské sbory v únoru roku 1956 souhlas státu ke své činnosti a jsou státem registrovanou církví s názvem Křesťanské sbory. V současné době v Čechách působí kolem dvaceti sborů a na Moravě a ve Slezsku kolem čtyřiceti v počtu asi 4 tisíc věřících. Křesťané Tišnov započali svoji činnost v roce 2010 a v současné době se scházejí ke společným bohoslužbám v prostorách RC Studánka na Riegrově ulici.

Důrazem našeho společenství je živý osobní vztah s Ježíšem a každodenní chození v Jeho blízkosti, čtení a poslušnost Bible jako mocného Božího slova měnícího naše životy a vztahy lásky mezi spoluvěřícími projevující se v realitě všedních dní. Naší touhou je sdílet prožitou Boží lásku a zachraňující milost v Ježíši se všemi lidmi v našem okolí. Scházíme se každou neděli v 9:30 v prostorách RC Studánka ke chválení Boha zpěvem, modlitbami, slavením jeho památky chlebem a vínem, čtením Bible a vzájemným sdílením o životě s Ježíšem. Za tímto účelem se setkáváme i během týdne. Jednou z našich služeb pro širší veřejnost je čtvrtěční klub angličtiny Axis vedený rodilou mluvčí v prostorách KS Kina Svratka.

*** Marek Hančík

PULS pomůže farnosti částkou
1000 Kč
za každého donátora
registrovaného od 1. 10. do 31. 12. 2022

ENERGIÍ
FARNOSTI JSTE VY!

Velká RODINA mlujcvi DARCŮ

Podpořte svou farnost

DONÁTOR.CZ
Petřov 5, 801 43 Brno • +420 533 033 344 • puls@diocese.cz • www.donator.cz

YouTube
Sledujte nás na Facebooku

Společenství rodin

Tišnovská farnost oplývá mnoha spolci, společenstvími a vůbec setkáváním všeho druhu. I společenství rodin se v ní vyskytuje. Když jsme se před čtyřmi lety stěhovali do Tišnova, byli to právě lidé ze spolča, kteří nám otevřeli cestu k farníkům nejen v této, ale i v okolních obcích. Časem jsme, myslím, vytvořili pěknou „bublinu“ podobně smýšlejících rodin, které se na sebe měsíc co měsíc těší a dovolí si cítit se nedokonale a nesvatě v kruhu stejně nedokonalých a nesvatých bližních.

Počet rodin scházejících se **každou druhou neděli v měsíci od 15:30 do 18:00** se různě mění, **stále vítáme nové statečné**, kteří se s námi budou setkávat střídavě **na tišnovské a deblínské faře** a nebudou se zdráhat účastnit se sem tam výletu nebo malé pouti. V loňském školním roce jsme si troufli například na Svatou horu u Křižanova, kam se ráda ubírávala malá svatá Zdislava blahé paměti. Letošek jsme zase zahájili dobrodružným růžencem v divadelním ztvárnění jednotlivých rodin při pouti ke kapličce Panny Marie nad Řikonínem.

Věkový průměr rodičů ve spolču je odhadem pětaticet, nejstarší děti mají lehce přes deset, stále přibývají noví a čerství novorozenci a my osobně už jsme se ve jménech cizích i svých dětí zcela ztratili. Netvoříme

Foto: Michal Heppler

skupinu ze 100% věřící, občas se najde nějaký statečný manžel nekotlík, který se nebojí občasně modlitby, **přítomnosti kněze jednoho až dvou** na všech našich setkáních, včetně výletů, a vřavy pluku katolických dětí bořících střídavě jednu či druhou faru i přes velkou a necenitelnou snahu zdatných **chův**. Snažíme se začít čtením nedělního evangelia, krátkým rozjímáním a desátkem růžence. Abychom se nemuseli příliš starat o hlavní program sami, zveme si rádi nějakého **hosta** – většinou **manželský pár**, který už má něco za sebou a který má co říct nám, lehce pokročilým manželům už bez počátečních iluzí. Tradičně zoufale málo času nám zbývá pro následnou diskuzi a sdílení, kdy si rovnáme my-

šlenky, předáváme zkušenosti, přeme se a plánujeme další témata. Šestá hodina se obvykle úprkem blíží, a než umyjeme hrnky od čaje, zameleme rozdrobené buchty a dovoláme se svých vlastních dětí, aniž bychom sbalili cizí, kněží už aby nás vymetali koštětem.

Moc bychom si přáli, aby se naše společenství vydrželo setkávat co nejdéle, dokud nám paměť bude sloužit. Věkem ztratíme potomky školou povinné, ale věřící kamarádi z jejich dětského věku jim určitě dají necenitelný základ do života – možná větší, než my rodiče. Tak ať nám Pán v setkávání žehná i nadále. Zavítejte někdy mezi nás!

*** Marie Trmačová

Nejlepší vánoční dárek – prostří místo u vánočního stolu hladovějícímu dítěti

Jestliže nevíte, co darovat letos pod stromeček, máme pro vás tip na dárek, který udělá radost všem lidem dobré vůle a navíc reálně mění lidské životy. Hnutí Mary's Meals pomáhá už více než dvěma a čtvrt milionu dětí na celém světě. Poskytuje jim vydatné jídlo v místě jejich vzdělávání, aby se mohly lépe soustředit a hod-

ně se toho naučily. To přináší naději příští generaci a doslova zachraňuje životy. Letos o Vánocích se můžete k hnutí připojit a prostříť jeden nebo i více virtuálních talířů u vašeho stolu za pouhých 459 Kč. Tím zajistíte jídlo jednomu dítěti na celý školní rok. Stůl prostřete zakoupením tiš-těného nebo elektronického pouka-

zu na eshopu hnutí Mary's Meals zde: <https://eshop.marysmeals.cz/darkovy-poukaz-misto-u-vanocnihostolu/>, případně navštivte www.mistouvanocihostolu.cz.

*** Veronika Miškařtková

Hledáme posily

Milí farníci, hledáme posily k úklidovým týmům v Tišnově. Kdo z vás by si našel hodinu času jednou za dva měsíce a rád by přiložil ruku k dílu, kontaktujte prosím paní Marii Sandlerovou (604 242 297, marie.sandlerova@email.cz).

Chráněné bydlení je zázemí i pomoc na cestě k samostatnému životu mentálně postižených

Chráněné bydlení je sociální službou, která prostřednictvím vhodně zvolených podmínek pomáhá lidem s mentálním postižením žít co nejvíce běžným způsobem života. Zařízení má kapacitu 11 osob a klienti zde mají k dispozici jednolůžkové a dvoulůžkové pokoje s vlastním sociálním zařízením. Mimo to využívají také společnou kuchyň, jídelnu, obývací pokoj, prádelnu, dvůr a zahradu. Pracovníci chráněného bydlení poskytují podporu klientům s běžnými denními úkony jako je úklid, péče o prádlo, nakupování a vaření. Někteří uživatelé si vaří samostatně, většina z nich se ale zapojuje do tzv. služeb v kuchyni, v rámci kterých se střídají v přípravě stravy. S podporou pracovníků vytváří jídelníček a na jeho základě potom sestaví nákupní seznam. Větší nákupy potravin zajišťu-

jí pracovníci, drobnější si klienti jezdí nakupovat samostatně. U některých klientů je potřeba větší míry podpory, u většiny klientů se ale daří posouvat je k samostatnosti.

Pro klienta, někdy i pro jeho rodinu, je nejtěžší odhodlat se zkusit něco nového a přijmout míru rizika s tím spojenou. Jedná se však o drobná rizika, která občas musíme v životě podstoupit každý, jen pohled blízkého okolí u lidí s postižením bývá více ochranný. Chybami a nesením odpovědnosti se učíme a rosteme, proč to tedy neumožnit i lidem s mentálním postižením, kteří se chtějí osamostatnit. Pro některé klienty bývá i obtížné sdělit, co by si sami přáli, často jsou zvyklí, že za ně rozhoduje někdo jiný. Vyslovit svůj názor nebo říct, že se jim něco nelíbí, je pro většinu velmi obtížné. Snažíme se proto

klienty v tomto ohledu podporovat a vést k co největší míře samostatnosti a zodpovědnosti.

V průběhu roku vyjíždíme na různé výlety, navštěvujeme zařízení podobného typu, aby měli klienti možnost navazovat nové vztahy i mimo zařízení ve Skryjích. Jedenkrát do roka pořádáme dvoudenní výlet, který je pro klienty vždy velkým zážitkem. Být mimo známé prostory a užívat si něčeho neznámého mohli letos naši klienti při výletu na Velehrad, který jsme zorganizovali společně se spřáteleným Chráněným bydlením v Boskovicích.

*** Hana Svobodová

Díkůvzdání u evangelíků

Budeš se radovat ze všeho dobrého, co dal Hospodin, tvůj Bůh, tobě i tvému domu, ty i lévijec i bezdomovec, který bude mezi vámi. (Dt 26, 11)

Těmito slovy nás uvedla sestra faryářka Olga Tydlitátová do nedělního rozjímání.

Sešli jsme se stejně jako každou jinou neděli k bohoslužbám, a přesto tato neděle byla jiná. Byla to neděle Díkůvzdání. Příležitost, kdy jsme mohli poděkovat za úrodu, za všechny dary, které denně dostáváme.

Po ukončení svátečních bohoslužeb s vysluhováním večere Páně jsme se téměř všichni přítomní odebrali ke společnému obědu, který na nás čekal v prostorách MĚKS. O prostřené stoly se postarala s. Eva Vávrová, která naše přinesené dobroty nachystala.

Byl to čas k zastavení a ke společnému pobytí. Naše pozvání přijaly i ma-

Foto: Jana Gajdošová

minky z Ukrajiny, které náš společný stůl obohatily ukrajinským salátem, ale hlavně svojí milou přítomností.

Po obědě čekalo na děti překvapení – vyřezávání dýní.

Bylo nám všem pospolu krásně a já si uvědomila, že před lety, kdy jsme se do Tišnova přistěhovali a kdy se

nás k bohoslužbám scházelo, co by na prstech dvou rukou napočítal, by mě ani ve snu nenapadlo, že nás bude dvakrát tolik, takže by prsty dvou rukou již dávno nestačily.

S vděčností za naše tišnovské společenství děkuji. A raduji se.

*** Lenka Florianová

Farnost Lipůvka

Nejstarší zprávy o farnosti Lipůvka jsou pravděpodobně spojeny s kostelem sv. Klimenta, asi z 13. století. Tento kostel byl zrušen r. 1867. Dnes je toto místo, které se nachází směrem

z Lipůvky na Nuzířov, známé jako Klimentek.

První písemnou zmínku o farnosti Lipůvka máme před rokem 1510, kdy lipůvský farář Severin a rašovský

kněz měli nedorozumění s farářem v Doubravníku a s proboštem v Předklášteří (kronika P. Šilhana). Původní kostel stál v místech, kde je dnes pamětní kříž. Z důvodu vlhkosti a asi i špatné statiky nevyhovoval. Nynější kostel sv. Cecílie byl postaven roku 1750. Je to jednoduchá prosvětlená jednolodní stavba. Zde se odehrává základ farního života. Schází se zde farníci k bohoslužbám a pobožnostem. Je zde pravidelně nedělní mše svatá i pravidelné bohoslužby v týdnu. Do farnosti patří fara, která je ale pro farní akce malá. Z toho důvodu chybí místo pro pravidelnější setkávání farníků. Částečně to nahrazuje farní zahrada, která slouží k setkávání v letních měsících. Jsou to na začátku a konci školního roku táboráky pro děti, dále farní dny nebo farní kavárny.

Během prázdnin se koná tábor, třetím rokem na táborové základně v Olešínkách. Na tábor jezdí kolem 60 dětí.

Ve škole probíhá vyučování náboženství. Mladší děti jednu hodinu učí katechetka a starší děti jednu hodinu učí farář.

Dnes do farnosti patří obec Lažany, Svinošice a Nuzířov, v kterých mají vlastní kapličky. V Lažanech je to kaple zasvěcená sv. Janovi, ve Svinošicích Panně Marii a v Nuzířově se o zasvěcení přemýšlí.

*** Knotek Václav, farář

Kostel sv. Cecílie

Foto: Wikipedia

Kostel sv. Cecílie

Foto: Václav Knotek

Kostel sv. Cecílie

Foto: Václav Knotek

Podzimní víkendovka

Foto: Filip Straka

Letošní podzimní víkendovka neměla na různých ustláno. Mnoho lokalit bylo obsazeno válečnými uprchlíky, najít vhodné prostory se nedařilo, a tak se do její organizace nikdo zrovna nehrnul. V říjnu bylo jasné, že její podoba bude jiná než obvykle. Snad Boží milostí jsme se dostali do Újezdu u Tišnova, přes známost nám byla poskytnuta budova obecního úřadu. Zázemí bylo skromnější, nemohli jsme tedy nabídnout obvyklý komfort a museli trochu improvizovat. Kolik dětí se ve zkráceném čase nakonec přihlásí, bylo otázkou.

V pátek 4. listopadu jsme s 15 dětmi vyrazili vlakem do Řikonína a odtud pokračovali pěšky, přičemž si děti nesly celou výstroj v batohu. Do posledních chvil panovala napjatá situace, zda nám déšť nepřekazí plánovaný program. Po příchodu jsme prozkoumali obec a zjistili, co nám nabízí. Kousek vzdálený kostelík svatého Jiljí se nám stal místem modliteb. Dále jako centrum dění dominoval kulturní sál v budově úřadu a bujaré hry dětí trvaly dlouho do večera, než se je podařilo uklidnit ke spánku.

Během sobotní ranní rozcvičky jsme našli starý dopis. V něm se-

psal své poslední poručení místní partyzán, který před svou smrtí v boji již zřejmě nestihl urovnat spory se svými sousedy. Od té chvíle jsme po něm začali pátrat. Místní děda nás navedl na starou partyzánskou stezku a hledali jsme další stopy. Došli jsme k vyhlídce na železniční most v Loučkách, který byl také vodítkem.

Po obědě nastal čas odpočinku, unavení vedoucí šli příkladem, ale energické děti toho nedbaly. Odpoledne bylo ve znamení her – pouštění papírových lodiček, soutěže na balících slámy a souboje s vedoucími, završil je pak táborák. Večerní modlitba obohacená hudebním doprovodem, svědectvím i tancem přinesla další stopu po partyzánovi. Ukřivděné rodiny však na něj nezapomněly, tak jsme putovali do kostela tajně oklikou, abychom předešli provokacím.

V neděli jsme odešli na mši do Louček. Místní zápis z kroniky nás odkazoval na policejní stanici v Tišnově. Cestu na vlak nám zatarasili partyzánovi nepřátelé, abychom ho zmeškali. Nakonec jsme však všichni v pořádku dorazili do Tišnova, a přestože policisté o partyzánovi nevěděli, našli jsme jeho hrob na místním hřbitově. Tam jsme se za něj pomodlili a jelikož byl čas dušiček, tak věříme, že jsme jemu, a snad i jiným zemřelým, pomohli dostat se blíž k Bohu.

Během příprav této víkendovky jsme ani netušili, že ji děti na závěr vyhodnotí jako jednu z nejlepších. Chvála Bohu a dík všem pomocníkům.

*** Zuzana a Jan Uryčovi

Foto: Filip Straka

Dobrodružný cyklovýlet pro 5. – 9. třídu

I přes na první pohled nevlídné počasí a nejistou předpověď se ráno 15. října u tišnovské fary potkali odvážlivci, které počasí neodradilo.

Vlakem jsme dojeli do Kuřimi, zahráli seznamovací hru a vyrazili směrem k Brněnské přehradě. Cestou jsme se zastavili u mostu nedokončené dálnice a v Chudčicích jsme našli kešku. Najít další kešku u přehrady ale nebylo jen tak, spočítat správně šifru se nám podařilo až na druhý pokus. Po obědě jsme se vydali prozkoumat hrad Veveří, odkud byly krásné výhledy na okolní podzimní lesy. Pokračovali jsme po červené turistické značce proti proudu řeky Svratky do Březiny, kde jsme si opekli na ohni špekáčky a u kytary zazpívali písničky. Na závěrečný kousek cesty do Tišnova nám trochu zapršelo, ale jinak nám počasí vyšlo.

Foto: Filip Straka

Věříme, že děti přijely domů s koupou zážitků, některých tedy trochu intenzivnějších, ale o to více vrytých do paměti :) Doufáme, že si cyklovýletu všichni užili a třeba se příště odhodlají i další zájemci.

*** Jiří Halouzka

Godzone tour 2022

NEVZDÁVAJ TO! Motto letošního evangelizačního turné.

Kdy, jak, co, proč?

Godzone tour je jedna z evangelizačních činností projektu Godzone. Vše

začalo v roce 2009, kdy v rámci týdne „Církev pro mládež“ vzniklo první turné. Projekt započal jako služba společ-

čenství mladých lidí, kteří toužili hlásat Kristovo evangelium dál. Chtěli předávat dál Kristovu lásku a radost, kterou zažili. To vše chtějí dělat atraktivním, kreativním a moderním způsobem. Godzone tour je jeden z mnoha podprojektů. Jde o obrovské setkání zejména mladých lidí v jednom z 6 měst, kde turné probíhá. Na turné je kapela s vlastními písněmi, které pro každý rok skládají. Kromě klasických věcí, které byste na takovém „koncertu“ ale čekali, jsou k dispozici i zpovědníci a lidé, kteří se za Vás můžou konkrétně modlit. V Bratislavě byl dokonce osobně nový nuncius Nicola Girasoli.

Naše farnost na turné

Já s hrstkou mladých z naší farnosti jsme na turné byli, a ačkoliv nemůžu mluvit za všechny, pro mě to byla naprostá pecka. Obrovské množství lidí – více než 2300 se modlí, zpívá a raduje se z toho, že může chválit Boha. To je zážitek, který se ve člověku zůstane i pár týdnů po turné. Tak se všichni můžeme společně radovat, že náš Bůh je živý a on to s námi nevzdává, NEVZDÁVAJ TO ani Ty!

*** Jan Bednář

Foto: <https://svetkrestanstva.postoj.sk>

Přehled akcí

Zdobení stromečků pro zvířátka

- 23. 12. 2022

Silvestr párty pro mládež

- 31. 12. 2022 na tišnovské faře

Ples mládeže 2023

- 27. ledna v sále Milosrdných bratří na Vídeňské – večer plný tance, skvělé hudby, zajímavého programu i bohaté tomboly ve společnosti přátel. Tentokrát ve stylu Karlík a továrna na čokoládu.

Akce DCŽM Mamre:

- **Silvestr na Mamre** 29. 12. 2022 – 2. 1. 2023 (14+)
- **Flákdance** 13. – 14. 1. (14+)
- **Flákfilm** 2. – 5. 2. (14+)

- **Postní duchovní obnova** 24. – 26. 2. (14+)
- **Jarní prázdniny Jihomoravský kraj** 13. – 17. 3. (12–18 let)

Celosvětové setkání mládeže (JMJ Lisboa 2023) v Portugalsku (16–30 let):

- **Dny v diecézích** 26.–31. 7. – zapojení se do místní farní komunity, seznámení se s hostitelským regionem, kulturou, autentická zkušenost s místní církví, evangelizací a misí, bydlení třeba i v rodinách, příprava před SDM Lisabon 2023, český program
- **SDM – Světové dny mládeže** v Lisabonu 1. – 6. 8. – hlavní část – setkání mladých lidí z celého světa s papežem. Je to také pouť, oslava mládeže, vyjádření univerzální církve a intenzivní okamžik evangelizace pro svět mladých.
Z Tišnova se tam také chystáme.

Povídání pro děti o třech králich

Pěkně poslouchejte, at' to víte.

„My tři králové jdeme k Vám, štěstí zdraví vinšujem Vám. Štěstí zdraví dlouhá léta, my jsme k Vám přišli z daleka.“ Tak začíná známá koleda, věřím, že ji znáte. S dětmi v náboženství si ji zpíváme, když si hrajeme na tři krále. Můžeme se na ně podívat trochu blíže a něco více se dozvědět. V písničce se zpívá, že jsou králové a že přišli z daleka. Někdy se o nich mluví jako o mudrcích z východu a čteme o nich v Písmu svatém. Ale my zůstaneme u toho, že byli králové. Během času dostali jména Kašpar, Melichar a Baltazar. Z moudrých knih se dozvěděli, že

Foto: cs.wikipedia.org

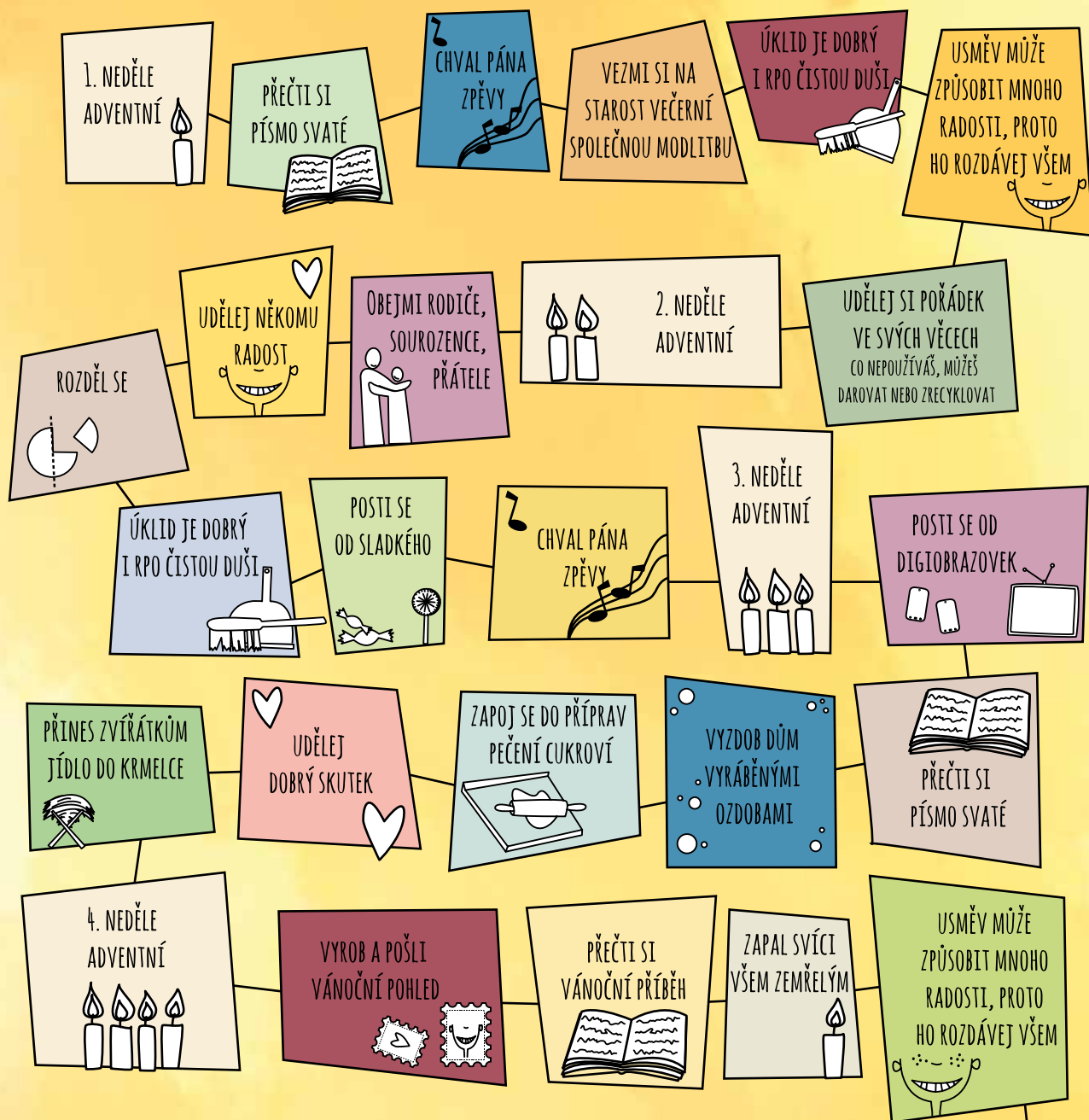
se právě narodil král židů. Vypravili se na dalekou cestu, aby tohoto krále uviděli. Vedla je přitom hvězda, která je dovedla až do Betléma. Co myslíte, proč tak dlouhou cestu do Betléma vážili? Jen aby ho viděli? Chtěli nejen vidět skutečného narozeného Mesiáše, ale chtěli se mu také poklonit a obdarovat ho. Opravdovými královskými dary. Jakými? Velice vzácnými. Byly to zlato, myrha a kadidlo. Zlato znamená, že Ježíš je král. Myrha, léčivá masť, že bude trpět. A vonný kouř z kadidla Ježíše oslavuje jako Boha.

Došli až k jesličkám a Ježíškovi předali své dary. A tradice tří králů se udržuje dodnes. Děti se převlékají za tři krále. A tito malí „králové“, pod dozorem starší osoby, chodí a koledují o příspěvky pro potřebné. A podle štedrosti navštívených tyto příspěvky skrze Charitu dostávají potřební lidé. Takže i my můžeme být takovými malými králi, kteří obdarovávají Ježíška v našich bližních. Pomáháme těm, co potřebují nějakou pomoc. A když nás „králové“ navštíví, dostáváme skrze ně požehnání. Posvěcenou křídou napíšou na dveře písmena K+M+B a rok, který právě žijeme. Můžeme si myslet, že to jsou začáteční písmena našich tří králů. Ale ve skutečnosti je to latinsky: „Christus mansionem benedicat.“ Což znamená: „Ať Kristus požehná tento příbytek.“ Zvědavé děti si toto mohou přečíst i na kostelních dveřích.

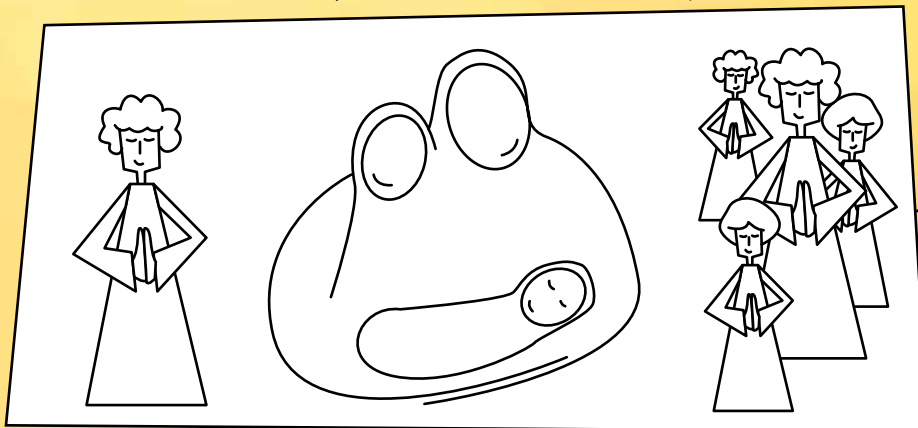
Svátek Tří králů si budeme připomínat 6. ledna v novém roce. A vzpomeneme na ně, že nám dali příklad ve štedrosti i úctě k Bohu. Ale nyní máme stále ještě adventní dobu a společně se těšíme na Vánoce. Budeme si připomínat narození Ježíška. To je nejkrásnější dárek pro nás všechny. Ale Vy, děti, pod stromečkem najdete určité krásné dárky, ze kterých se budete radovat. Tak Vám děti i Vaším rodičům přeji krásné vánoční svátky. A vyprošuji hojnost Božího požehnání a ochrany.

*** Helena Valoušková

BLÍŽÍ SE VÁNOCE, A ABYCHOM JE DOKÁZALI PROŽÍT DUCHOVNĚ, JE TŘEBA SE NA NĚ PŘIPRAVIT. TENTO ADVENTNÍ KALENDÁŘ TI NA PO TENTO ČAS NAPOMŮŽE. ZAMYSLI SE I NAD JEDNOTLIVÝMI SYMBOLY ZDE I KOLEM NÁS A TAKÉ MŮŽES LIBOVOLNĚ DOBARVOVAT A DOKRESLOVAT :)

24. PROSINEC DEN, KDY SI PŘIPOMÍNÁME NAROZENÍ PÁNA JEŽIŠE KRISTA

*** Anna Fof

Cesta světla

Zpravodaj farnosti Tišnov a Předklášteří

- **Redakce:** Veronika Mičulková, P. Josef Rybecký, Marie Sendlerová, Aneta Straková, Radka Svobodová
- **Korektura:** Marie Chalupová Veličková • **Grafická úprava a sazba:** Adam Blažke • **Tisk:** Tiskárna AMG s.r.o.
- **Kontakt:** b.vitam@post.cz • **Určeno výhradně pro vnitřní potřebu farnosti • Neprodejné.**

